KAREN WHIDDON
O căsătorie surpriză
ALCRIS

Capitolul 1

Catedrala se afla chiar în faţa lui, strălucind sub razele palide ale soarelui de toamnă.

Bronson Kensington o privi cu tristeţe şi frustrare. De când primise telefonul lui Brandy Cavanaugh, vara lui, antrenoare de tenis la Deerbrook High, furia faţă de singurul lui fiu crescuse. Cum îndrăznea Christopher să se comporte astfel? Cum putea să-i facă toate astea, tocmai el, unicul lui fiu, în care-şi pusese toate speranţele? Bronson luă curba pentru a ocoli terenurile de tenis Courtney, gândindu-se cu amărăciune ce plăcut este pentru cei care au fericita ocazie de a frecventa cursurile universităţii South Bend, privilegiu la care fiul lui era gata să renunţe cu atâta uşurinţă. Bronson urmaşe primii doi ani la un colegiu obscur după care se transferase la Central Illinois Collège. Fusese nevoit să înveţe chiar de atunci că slujbele bine plătite se obţin numai prin relaţii. Pentru unicul lui fiu, mândria şi bucuria vieţii lui, Bronson alesese tot ce era mai bun. Avusese grijă ca anii de colegiu ai lui Christopher să fie lipsiţi de orice grijă, să fie o perioadă de care acesta să-şi aducă mereu aminte cu plăcere.

Căutând din priviri Toyota Celica de culoare roşu metalizat, Bronson se încruntă şi mai tare. Descoperi că-l dureau maxilarele din cauză că scrâşnise din dinţi tot timpul, de când primise acel telefon, cu o zi în urmă…

— Bronson, îmi cer scuze că te deranjez atât de devreme… auzise vocea lui Brandy care i se adresa pe un ton foarte grav.

— Ce este, Brandy? o întrebase el alarmat. Chiar dacă erau atât de apropiaţi, cei doi veri aveau programe foarte încărcate, şi de aceea se întâlneau destul de rar, dar Brandy îl ajuta mult cu şcoala şi antrenamentele lui Christopher. S-a întâmplat ceva cu Christopher? A avut

vreun accident?

— Stai puţin, nu te ambala, îi spuse Brandy Cavanaugh pe un ton mai liniştit de data asta, încercând să-l calmeze.

— Atunci, ce este? S-a întâmplat ceva cu ai mei?

— Nu, este vorba despre Christopher, ai intuit corect.

— A făcut ceva? Dacă s-a implicat în ceea ce nu trebuie o să aibă probleme cu mine…

— Dacă m-ai lăsa să-ţi spun despre ce este vorba… îl admonestă Brandy.

Bronson trase aer în piept.

— Ai dreptate, te rog să mă scuzi. Te ascult.

— Ţi-am mai spus că am început să lucrez cu un grup de băieţi şi fete, pentru a-l pregăti în vederea turneului de tenis.

Bronson şi-l închipui pe Christopher necăjind vreo fată. De parcă i-ar fi citit gândurile, Brandy continuă:

— A jucat numai cu una dintre cele mai bune jucătoare, Sabrina. Ei nu-i poate crea probleme.

Bronson auzise câte ceva despre această Sabrina la începutul anului şcolar, când Christopher mai avea încredere în el şi-i mai împărtăşea secretele lui. Asta fusese înainte de primirea acelor comenzi pentru onorarea cărora Bronson fusese nevoit să lucreze câte douăsprezece ore pe zi, timp de şapte zile pe săptămână. În ultimele săptămâni încercase să vină mai devreme acasă, dar niciodată nu-şi găsise fiul şi simţise că acesta îl evita în mod deliberat.

— Bine, dacă nu i s-a întâmplat nimic, dacă n-a avut niciun conflict, ce s-a întâmplat, totuşi?

— Ţi-a vorbit vreodată despre o fată pe nume Hayward? Sabrina Hayward?

— Mda, era entuziasmat de ea la începutul anului, dar pe parcurs n-a mai spus nimic. Dar ce legătură are Sabrina asta cu Christopher?

— Am observat că au devenit prieteni buni, dar am crezut că este numai atât. E normal ca acei obişnuiţi cu atmosfera de concurs să-i ajute şi pe alţii care abia intră în

atmosfera competiţională. De dimineaţă trebuia să plece cu asistentul meu, dar acesta s-a îmbolnăvit. Imaginează-ţi ce am simţit când am ajuns la terenuri şi nu i-am găsit nici pe Christopher, nici pe Sabrina acolo.

Bronson simţi cum îl cuprinde disperarea.

— Şi?

— Am fost îngrijorată pentru că amândoi sunt elevi buni şi sportivi cu performanţe.

Bronson intui că Brandy voia să mai atenueze ceea ce urma. Dar tot ce reuşea să facă era să-i accentueze nesiguranţa şi să se joace cu nervii lui.

— Bine, Brandy, dar tot nu înţeleg, de ce nu era fiul meu la colegiu?

— Am făcut câteva cercetări discrete şi am aflat că fiul tău este foarte sigur că va obţine o bursă la Notre Dame şi vrea ca Sabrina să fie alături de el. Brandy făcu o pauză înainte de a-i da lovitura de graţie. Aşa că, s-au hotărât să fugă împreună.

În sfârşit, Tamara Hayward localiză obiectul căutărilor ei frenetice: un Mustang negru, ultimul model. Oare cum putuse Sabrina să fie atât de nechibzuită?

După lungile discuţii pe care le purtau până la miezul nopţii, în care Sabrina condamna tendinţa pe care o aveau fetele din colegiul ei, aceea de a umbla după fotbalişti de renume, neglijându-şi studiile, renunţând la pregătirea competiţională, la ambiţiile lor, cum putuse chiar ea să procedeze astfel?

Când Meghan Donahue se oprise în faţa casei în dimineaţa aceea, Tamara era în întârziere. Dormise până târziu, lucru neobişnuit pentru ea, care, deşi nu era o persoană foarte matinală, practica punctualitatea ca pe o religie. Fusese şi ea surprinsă s-o vadă în prag pe cea mai bună prietenă a fiicei sale.

— Bună, Meghan. Ti s-a defectat maşina?

Meghan se uita la podeaua din camera de zi de parcă acolo s-ar fi aflat scrise toate răspunsurile la problemele ei de viaţă.

— Nu, doamnă Hayward. Sabrina mi-a încredinţat un

secret, iar eu mă detest pentru faptul că trebuie s-o trădez.

Tamara se uitase cu oarecare îndoială la fata cu părul roşu, cârlionţat, care se afla în faţa ei.

— Ce se întâmplă, Meghan? Ştiu că tu ţii la Sabrina şi mai ştiu că ea nu are secrete faţă de mine. Ce-a păţit? A fost chemată la cancelarie?

Meghan îi aruncă o privire chinuită.

— Cred că Sabrina mă va urî pentru ceea ce am să fac acum şi nu mă va mai considera prietena ei, dar trebuie să…

Alarmată de-a binelea, Tamara o apucă pe fată de umeri.

— Meghan, spune odată ce s-a întâmplat! Sabrina nu se simte bine? A avut vreun accident?

— A fugit cu Christopher Kensington, băiatul cu care a fost chiar de la începutul şcolii.

Bronson văzu parcarea din faţa pavilionului de tenis de la Eck şi se îndreptă spre ea. Mai văzu şi maşina parcată imediat lângă Toyota Celica lui Christopher, pe a cărei plăcuţă era scris ACE ME 1. Privind în spate văzu o blondă care-i arăta pumnul strâns. Bronson ridică din umeri fără să-i pese de reacţia acesteia. Avea probleme mai importante la care să se gândească decât să se îngrijoreze de semnele pe care i le făcea puştoaica asta de bani gata care conducea maşina de ultimul tip a tatălui ei. Faptul că el conducea un simplu Porsche nu-l făcea să se simtă inferior. Nu voia decât să-şi găsească fiul cel nesocotit şi să-i dea o lecţie.

Ah, nervii ăştia care-ţi dau mereu de furcă! Tamara izbi cu pumnul în volanul maşinii… dar apoi regretă. Îşi frecă pumnul pentru a scăpa de durere şi-şi spuse că bărbaţii nu mai ştiau să se comporte. Individul care fusese foarte aproape de a-i lovi maşina, nu-i acordase nici cea mai mică atenţie, de parcă ea ar fi fost o muscă ce bâzâia în jurul coşuleţului cu mâncare, la picnic.

Oricum, ea avea probleme mult mai grave de rezolvat. Şi, important era să-şi canalizeze mânia spre faptele fiicei sale decât să şi-o risipească pe vreun

netrebnic. Avea, ce-i drept, o fiică foarte reuşită, care îşi terminase studiile în timp record, şi care urma să susţină în curând examenul de absolvire a colegiului. Tamara opri maşina în afara parcării, temându-se că începea să-şi piardă fiica. Dar fiica ei pierdea şi mai mult. Sabrina îşi pierdea inocenţa, şansa unei cariere de succes, a unei educaţii la nivel înalt. Era antrenată într-o dragoste impulsivă, de adolescenţă. Cum putea să facă o asemenea prostie?

Bronson îl descoperi imediat pe Christopher. Se afla pe teren şi făcea încălzire cu o puştoaică mult mai mică decât el. Fata, subţirică şi blondă, avea un serviciu care putea stârni invidia oricui. Privindu-i în timpul jocului, Bronson realiză că fata era atât de bună încât ar fi putut să-l bată pe Christopher fără probleme, dacă ar fi fost mai puternică. Forţa şi picioarele lungi îl avantajau pe el.

Tamara îşi privi fiica şi ochii i se umeziră. Cu toate că era furioasă şi dezamăgită, mândria maternă era mult prea puternică pentru a mai lăsa alte sentimente să pună stăpânire pe ea. Sabrina era o jucătoare foarte bună, mult mai bună decât băiatul cu care juca. Dar şi acesta avea musculatura foarte bine dezvoltată şi viteză. Însă talentul înnăscut al Sabrinei şi spiritul de competiţie o ajutau să-l facă pe băiat să alerge tot terenul, făcându-l să-şi irosească forţele. La o lovitură reuşită a fiicei sale, Tamara nu se putu abţine şi aplaudă. Un bărbat care se afla în preajmă întoarse capul şi Tamara îi admiră ochii; erau de un gri albastru foarte frumos, aşa cum nu poţi vedea la mulţi oameni. Tamara îl privi cu interes. Ştia că nu trebuia să facă zgomot când se juca un meci de tenis, pentru a nu distrage atenţia jucătorilor. Dar acesta era doar un meci de antrenament. Iar dacă bărbatul era antrenorul băiatului de pe teren, despre care Tamara era sigură că era Christopher Kensington, ea era bucuroasă să-l cunoască. Sabrina avu iarăşi o evoluţie spectaculoasă care nu scăpă neobservată de mamă, iar aceasta aplaudă, ceva mai discret de data asta. Iar bărbatul veni spre ea.

— Aţi citit vreodată regulamentele după care se

desfăşoară jocul de tenis?

Tonul lui superior o scoase din sărite, căci realiză că era cel care fusese foarte aproape de a-i lovi maşina înainte de intrarea în parcare, ba chiar îi ocupase şi locul. Oricum, ea putea acum să-i dea şi o lecţie de comportament, nu numai de tenis.

— Te referi la regulile pentru parcare? Sau la cele de etichetă? Dacă ar fi după tine este de ajuns ca cineva să-şi scape o secundă din vedere locul de parcare şi gata!

Dacă Tamara n-ar fi fost atât de ambalată, ar fi văzut lucruri destul de hazlii la acest bărbat.

— A, eşti fata, pardon, doamna din parcare. Eşti, totuşi, ceva mai bătrână decât am crezut.

Dacă Tamara n-ar fi fost atât de încordată în ultimele ore, poate că simţul umorului i-ar fi intrat imediat în funcţiune. Dar acest cretin îşi alesese o zi mai puţin bună pentru ea în care s-o terorizeze.

— A, dacă m-ai fi văzut mai bine n-ai fi avut impertinenţa să mă laşi fără loc de parcare, ripostă ea, măsurându-l.

— Am vrut să spun că văzându-te prin geamul portierei am crezut că eşti vreo studentă care…

— Iar mitocănia faţă de tineri este o scuză?

— Nu, altceva am vrut să spun. Bronson roşi, încercând să recâştige terenul pierdut.

Dacă te-ai machia înainte de a ieşi din casă…

— Să mă machiez? Tamara nu se machia niciodată, spre dezamăgirea Sabrinei, şi nici nu se privea vreodată în oglinda maşinii. Din fericire, avusese noroc de gene bune, arăta mult mai tânără decât cei treizeci şi nouă de ani pe care-i avea. Cred că eşti genul de bărbat care intră în faţa celorlalţi la manifestările sportive sau la coadă la bufet.

Bărbatul o privi cu ochii îngustaţi.

— Ascultă, dacă n-aş fi ocupat acum cu meciul ăsta…

— Care, între noi fie spus, este un meci mediocru, îl întrerupse Tamara. Acest bărbat o cam călcase pe nervi şi asta nu numai pentru că era un tip care arăta bine, ca şi fostul ei soţ, de altfel. Oricum era pregătită să-l treacă şi

pe acest Neanderthal pe lista ei neagră… poate chiar pe primul loc.

— Ştii ceva? Am lucruri mai bune de făcut decât să pierd vremea certându-mă cu tine…

— Deci, ai venit aici pentru puştoaica aceea care joacă mai mult decât mediocru, spre deosebire de partenerul ei care are un joc fantastic.

— Asta numeşti joc fantastic? spuse Tamara pe un ton scăzut pentru a nu-i deranja pe cei doi care de altfel, nici nu observaseră că aveau spectatori. Nu pot spune că băiatul nu joacă bine, are serviciu bun şi recuperează bine. Dar asta este tot.

— Numai atât? Băiatul ăsta are viteză, şi serviciu perfect. Şi va continua să se perfecţioneze.

— Înălţimea este singurul avantaj pe care-l are geniul tău asupra tinerei cu care joacă. Nu prea excelează în creativitate. Are un joc destul de primitiv, de necultivat.

— Nu ţi se pare că este un adevărat talent?

— Talent? Ce se întâmplă cu tine? Nu cumva…

Dintr-odată, fruntea bărbatului se destinse.

— Am înţeles acum. Eşti din echipa adversă şi încerci să mă demoralizezi. Nu-ţi face probleme, nu sunt antrenor. Totuşi, dacă ai nevoie de un jucător de mare clasă poţi să-l foloseşti pe Christopher.

— Oricum, meciul s-a terminat, spuse Tamara, la fel şi disputa noastră. Ea văzu cum Christopher şi Sabrina veneau unul spre celălalt, atraşi ca de un magnet, cu prosoapele în mâini, încercând să se şteargă, lucru greu de realizat căci erau prea aproape unul de celălalt. Tamara era atât de pierdută în gânduri încât nu mai auzi comentariile urangutanului de lângă ea, care o apucă de mână şi o împinse înainte.

— Christopher, ţi-o prezint pe această minunată doamnă, care bănuiesc că este antrenoare… Bronson se opri în mijlocul frazei, uimit de ceea ce văzu pe feţele celor doi tineri. Ei scăpară prosoapele, şocaţi.

— Tată! zise Christopher.

— Mamă! Ce faci aici?

Capitolul 2

Socul trecu de la copii la părinţi. Tamara şi Bronson se îndreptară unul spre celălalt ca două marionete mânuite de acelaşi păpuşar.

— Tu eşti…

— Cred că glumeşti!

Sabrina şi Christopher schimbară priviri. Atâta vreme cât nu erau implicaţi prea tare îşi puteau permite un moment de respiro.

Bronson clătină din cap.

— Deci, asta este Sabrina Hayward?

Tonul uşor dezaprobator pe care Bronson spusese aceste vorbe o făcu pe Tamara să sublinieze calităţile fiicei sale.

— Ţi-am spus că este foarte bună!

— Da, pentru o fată, joacă foarte bine! zise Bronson derutat. Era clar că nu ştia pe cine să abordeze mai întâi: pe fiul lui care nu-l mai asculta, pe fata din cauza căreia avea probleme cu băiatul lui, sau pe mama fetei care nu apreciase stilul de joc al fiului lui. După ce Meghan îi spusese adevărul despre ceea ce se întâmpla cu fiica ei, Tamara avea toate motivele să nu-i placă pe Kensingtoni. Iar felul în care el abordă problema lor nu avu darul să calmeze spiritele.

— Sabrina joacă bine. Dar se vede în cazul tău de unde a împrumutat Christopher această atitudine superioară, uşor misogin. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, comportamentul lui iresponsabil faţă de fiica mea nu este numai vina lui, având în vedere exemplul prost pe care i-l dai.

— Eu îi dau un exemplu prost? explodă Bronson. O privi cu dispreţ. Dar realiză că-şi subestimase interlocutoarea. Dacă Sabrina era la fel de isteaţă şi hotărâtă ca mama ei, Christopher nu avea nicio şansă. Dar Bronson îşi spuse că atâta timp cât va exista el, Christopher nu le va înfrunta singur pe cele două. Observând că în jurul lor se adunaseră studenţii care jucau

sau asistau la partidele următoare, Bronson li se adresă celor două:

— Nu credeţi că ar fi bine să ne continuăm discuţia în altă parte?

Tamara roşi. Îşi spuse că trebuia să-l trateze pe Bronson Kensington ca pe oricare alt partener de afaceri sau să şi-l alieze, în niciun caz acesta nu trebuia să rămână duşmanul ei declarat, ca acum. Tamara îşi drese glasul.

— Da, cred că ar fi mai bine să continuăm discuţia la un restaurant, după ce aceşti doi tineri îşi fac duş şi se schimbă.

Bronson, care ar mai fi avut ceva de spus, preferă să n-o mai facă, gândindu-se că ar fi mai bine să schimbe tactica. Erau amândoi părinţi şi aveau de câştigat dacă se aliau. Căci tinerii făceau front comun, asta era foarte clar. Întorcându-se spre fiul său, Bronson îi spuse:

— Christopher, te aşteptăm afară. Te rog să vii cât mai repede.

— Tată, spuse băiatul încruntându-se. Am deja optsprezece ani, crezi că mai poţi să-mi spui ce am de făcut?

— Atâta timp cât te întreţin, nu ai voie să comentezi. Trebuie să te supui.

— Lucrurile se pot schimba, tată. Îmi pot găsi o slujbă de noapte, iar ziua să urmez cursurile.

Sesizând că discuţia căpătase o turnură cam periculoasă, Tamara interveni:

— N-ar fi mai bine să discutăm ca între adulţi, fără ultimatumuri şi ameninţări? Voi, copii, zise ea apoi făcu o pauză sugestivă, aţi mâncat?

Sabrina fu prima care vorbi:

— Nu, mamă, n-am mâncat. Tamara clipi de câteva ori când auzi apelativul mamă, care-l înlocuise pe cel ceva mai dulce „mami” pe care-l folosea de obicei fata ei. Şi mie îmi displace că ai venit aici după mine. Am şaptesprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu!

Tamara ar fi vrut să-l acuze pe Christopher, care o îndemna la nesupunere faţă de mamă. Cu toate acestea, se

abţinu să rostească vreun ultimatum căci ştia cât de încăpăţânată era Sabrina. Fata îi semăna în multe privinţe, iar încăpăţânarea şi tăria de caracter erau unele dintre acestea. Tamara se cutremură la gândul că dacă ea sau Bronson făceau vreo mişcare greşită puteau scăpa situaţia de sub control iar cei doi şi-ar fi putut duce la bun sfârşit planul. Tamara se îngrozi. Ea voia ca fiica ei să fie o fată independentă, să devină un matur responsabil. Nu voia să-şi piardă unicul copil numai pentru că ea şi Bronson erau incapabili să-şi înfrâneze pornirile nervoase, chiar dacă acestea erau complet justificate.

— Sabrina, îmi pare rău că gândeşti astfel, dar ştii prea bine că eu sunt întotdeauna îngrijorată de ceea ce ţi s-ar putea întâmpla.

— Dar ştiai că sunt în siguranţă, doar eram cu Christopher, o provocă ea, cu îndrăzneală, privind-o cu ochi reci.

Auzind asta, Bronson tresări şi o privi pe Tamara. Era clar că din acest punct de vedere ei erau pe aceeaşi lungime de undă. Dar oricum, fiul lui nu avea chiar atât de mult de pierdut precum fiica ei. Fetele sunt întotdeauna mai expuse.

Rezistând tentaţiei de a-i spune Sabrinei că pe ea de fapt Christopher o îngrijora, Tamara se rezumă la a-i spune:

— Aş vrea să discut cu tine. Cred că am dreptul să-ţi cer acest lucru, am bătut atâţia kilometri ca să ajung aici, după ce te-am căutat la şcoală şi am văzut că nu eşti la cursuri. Tamara îşi ţinu respiraţia aşteptând reacţia fiicei sale. Sabrina era o fată cu un acut simţ al fair-play-ului şi de aceea Tamara apelase la acesta, căci ameninţările n-ar fi dat rezultate. Dar Sabrina îi spuse cu obrăznicie:

— Probabil că m-a turnat cineva, altfel n-ai fi ajuns aici.

Tamara înţelese că dăduse greş. Îşi privi fiica fără a mai putea adăuga ceva. Dar vocea Sabrinei se îndulci şi ea adăugă:

— Bine, mamă, ne vedem în camera noastră de la

motelul South Bend.

Bronson, care prinse ultimele ei vorbe din zbor, sări ca un arc:

— Camera voastră de la motel?

— Tată, întotdeauna m-ai învăţat că trebuie să fac economii. Trebuie să recunoşti că o cameră este mai ieftină decât două.

Tamara, simţind primejdia, puse instinctiv mâna pe braţul lui Bronson simţindu-l încordat, gata să sară la fiul lui.

— N-ar fi mai bine să mâncăm ceva mai întâi?

Remarcând că reacţia lui Bronson îi unise şi mai mult pe copii, Tamara se grăbi să sugereze două dintre felurile preferate de Sabrina, controlându-şi tremurul vocii.

— Ce-ar fi să mâncăm o pizza sau friptură cu cartofi prăjiţi?

— Ştii că nu-mi mai place mâncarea grasă, mamă. Pe lângă faptul că dăunează arterelor, mă face să-mi pierd şi viteza pe teren. Ne vedem la motel, sau nu ne vedem deloc.

Tamara îl privi pe Bronson, căci nu mai ştia ce ar fi fost indicat să spună. Acesta arăta de parcă era gata să facă un atac de apoplexie. Trăsăturile lui puternice erau congestionate, iar ochii lui albaştri aruncau săgeţi de foc. Cu greu reuşea să-şi ascundă durerea.

Tamara simţea un nod în gât şi trebui să clipească pentru a-şi stăvili lacrimile. Ea şi acest individ, Bronson, aveau mai multe în comun decât şi-ar fi închipuit. Iar pentru a evita dezastrul trebuia să fie pe aceeaşi lungime de undă cu el.

— Ce zici, domnule Kensington?

Bronson o privi de parcă atunci ar fi văzut-o prima dată. Apoi, scuturâ din cap şi-i spuse:

— Spune-mi, Bronson, te rog. Nu sunt de acord cu…

— Va trebui să fii.

Tinerii se priviră de parcă ar fi câştigat o mare victorie.

Tamarei i se strânse inima. Cât de tineri şi naivi erau!

Ea avea de gând să-i lase să câştige orice bătălie voiau atâta timp cât ea şi Bronson câştigau războiul. Punându-şi braţul protector pe umărul Sabrinei, Christopher îi spuse cu multă blândeţe:

— Haide, Brina, te conduc la vestiar. Apoi se întoarse şi le spuse celor doi: ne vedem când va fi gata Sabrina.

Bronson strânse din pumni şi tot trupul lui se tensionă. Tamara se temea ca nu cumva acesta să vrea să-şi înveţe fiul bunele maniere. Din fericire, Bronson nu-şi pierdu controlul, iar Tamara observă eforturile disperate pe care le făcea pentru a se stăpâni. Întorcându-se spre ea şi interpretând corect teama pe care o citise în ochii ei, Bronson o linişti:

— Nu-ţi face probleme, n-am de gând să-mi omor băiatul. Nu acum.

Tamara încuviinţă:

— Foarte bine, altfel fata mea nu te-ar ierta niciodată. Crezi că am putea discuta câteva minute în linişte? Ce-ar fi să ieşim afară?

— Ai dreptate, fiul meu nu ştie să se poarte. Se vede că-i lipseşte educaţia în unele momente.

— N-ar fi mai bine să ne abţinem de la violenţe de orice fel, fie ele numai verbale? sugeră Tamara simţindu-se dintr-odată mai aproape de acest bărbat. Cu toate că-i înţelegea durerea, Tamara nu voia să şi-l apropie prea mult. Nu aveau decât copiii în comun, pe care îi adorau amândoi, se vedea asta, şi era nevoie de o alianţă de moment pentru a-i separa. Din experienţa ei, care culminase prin căsătoria cu Robert, bărbaţii chipeşi făceau orice pentru a-şi impune punctul de vedere. Dar pe Bronson îl făcea de temut numai faptul că era foarte diferit de fostul ei soţ. Tamara îşi puse haina pe umeri, apoi, pentru a câştiga timpul necesar estimării corecte a situaţiei foarte grele în care se aflau, Tamara se îndreptă spre panoul cu fotografiile absolvenţilor de la Notre Dame, băieţi şi fete.

— Cum pot să renunţe la toate astea? murmură ea, fără să-şi dea seama că vorbise cu glas tare.

— Pentru că au fost foarte răsfăţaţi şi nu ştiu ce înseamnă viaţa, îi răspunse Bronson, care privea şi el figurile zâmbitoare ale campioanelor de tenis.

Tamara vru să protesteze, dar realiză că era destul de mult adevăr în vorbele lui. Probabil după ce va trece totul, va avea timp să reflecteze asupra discuţiei lor. Acum nu-i interesa decât să plece din acest campus, fiecare cu copilul lui. Iar pentru asta trebuia să facă uz de toată experienţa şi diplomaţia. Bronson o atinse uşor pe umăr şi ea – şi spuse că-i plăcea felul în care simţise această atingere. Apoi îşi aminti că Bronson era tatăl lui Christopher şi reprezenta partea adversă. Dacă se va dovedi un tip mai profund decât Robert, poate că va gândi altfel despre el. De fapt, fiecare lupta pentru copilul lui.

— Aş vrea să ieşim, simt că am nevoie de aer, auzi ea vocea lui Bronson.

Capitolul 3

— Nu-mi vine să cred!

Tamara privi spre locul unde-şi parcase maşina. Era posibil să-i fie furată într-o parcare ca aceasta? Tocmai la South Bend? Tamara îl privi speriată pe Bronson şi-i surprinse zâmbetul.

— Ce ţi se pare atât de amuzant? îl întrebă ea furioasă.

Acest Bronson care fusese pe punctul de a-i lovi maşina şi îi ocupase locul de parcare îndrăznea să şi râdă când ea rămăsese fără maşină!

Fără o vorbă, Bronson îi arătă strada care ieşea din parcare, unde Continentalul ei de culoare maro zăcea ca un animal rănit, suspendat în spatele maşinii care ridica autoturismele parcate incorect. Tamara îşi prinse capul în palme, neştiind ce ar fi fost mai indicat să facă, să râdă sau să plângă.

— Ai nevoie de maşină? o întrebă Bronson cu un licăr ciudat în priviri.

Tamara îl privi printre gene. Acest bărbat din faţa ei arăta destul de bine. Avea părul aproape negru, fruntea

înaltă şi nişte ochi cu sclipiri ciudate.

Tamara îşi îndreptă umerii. Era o problemă să rămână fără mijloc de transport în Indiana, când ea locuia în Illinois.

— Îţi mulţumesc, dar cred că mă va duce Sabrina.

Bronson o privi lung.

— Cred că trebuie să-mi cer scuze. Ţi-am ocupat locul de parcare. Dar eram prea îngrijorat şi abia acum înţeleg că nici ţie nu-ţi era prea uşor… Aş mai vrea să-mi cer scuze pentru comentariile deplasate pe care le-am făcut la adresa fiicei tale. Chiar dacă nu este prea înaltă, văzută de aproape este o fată frumoasă.

— Dezvoltarea Sabrinei nu s-a oprit deocamdată. E firesc să ţi se pară scundă faţă de acel arbore de sequoia care este fiul tău. Şi eu trebuie să-mi cer scuze pentru că am folosit cuvântul urangutan pentru a mă referi la fiul tău. Bronson, tu cum ai aflat despre ei?

— Am primit un telefon de la o vară care este antrenoare de tenis la Deerbrook High.

— Brandy Cavanaugh este vara ta? Tamara ar fi vrut să adauge că nu era de mirare că fiul lui avea un asemenea serviciu, dacă avusese o astfel de antrenoare, dar se gândi că nu era cazul să facă această remarcă. De fapt, băiatul era foarte talentat. Iar dacă se gândea mai bine, cu statura lui atletică putea face orice sport. Dar cum a descoperit Brandy că fiul tău voia să fugă cu Sabrina?

— Trebuia să se întâlnească cu Dale, antrenorul echipei universitare. Christopher trebuia să fie la colegiu dis-de-dimineaţă pentru un test, apoi să plece cu un grup de cercetaşi.

— Da, şi Sabrina mi-a spus ceva despre acest test, aşa că atunci când a plecat de acasă cu un rucsac plin, n-am bănuit nimic. Ea se mai duce şi în mici excursii vinerea şi-şi ia mai multe haine cu aceste ocazii.

— Cred că au plănuit totul. Eu n-am ştiu nimic despre Sabrina. Tu cum ai aflat despre Christopher?

— Am reacţionat ca o persoană care ar fi ştiut despre ce era vorba? în ultimul timp am avut foarte mult de lucru

la serviciu, dar am avut întotdeauna încredere în Sabrina. Nu m-a minţit niciodată, căci eu nu m-am opus întâlnirilor ei cu băieţii, atâta vreme cât notele ei erau foarte bune.

— Brandy a auzit nişte zvonuri despre copiii noştri, dar când l-a întrebat pe Christopher el i-a spus că este doar amic cu Sabrina. Iar în jurul celor din echipa lor se ţes tot felul de poveşti, care de cele mai multe ori nu au nicio bază. Dar Brandy nu s-a lăsat convinsă şi a vorbit cu Jonathan, amicul lui Christopher, care a recunoscut că între cei doi este mai mult decât o simplă prietenie. Iar azi dimineaţă când a văzut că maşinile lui Christopher şi ale Sabrinei nu erau în parcare, m-a sunat alarmată.

Tamara îl privi cu amărăciune.

— Prietena fiicei mele a trecut pe la noi de dimineaţă. Sărăcuţa, n-a închis un ochi toată noaptea, căci nu ştia dacă este bine să-mi spună, trădându-şi astfel prietena. Oricum, a făcut-o cu inima strânsă.

— Se pare că acel cod tribal după care trăiesc toţi tinerii a funcţionat şi de data asta. Trebuie să fim mulţumiţi că prietenii copiilor noştri au gândit mai matur decât ei.

— Atât Christopher cât şi Sabrina vor reacţiona destul de violent când vor afla cine i-a trădat. Tamara se zgribuli din cauza vântului rece care începuse să bată. Fu foarte surprinsă când Bronson îi ridică gulerul jachetei pentru a o apăra de vântul puternic. Atingerea lui persistă chiar şi după ce el lăsă mâna să-i cadă.

— N-ar fi mai bine să stăm în maşina mea până când vin copiii?

Tamara avu impresia că Bronson îi făcuse invitaţia pe un ton anume. Fusese conştientă şi de schimbul de priviri sugestive dintre ei, când situaţia se mai detensionase după ce aflaseră adevărul, faptul că erau amândoi în aceeaşi barcă. Tamara se uită spre Porsche-ul de culoare argintie. I-ar fi fost dificil să se afle alături de el în spaţiul acela îngust. De fapt, cel mai greu era să-l privească în ochi pe Bronson, să fie atât de aproape de el. Pe de altă parte, nu era bine să rămână în bătaia vântului rece. Ultimul lucru

care i-ar fi trebuit era o răceală. Era supraîncărcată fizic şi emoţional, iar sistemul ei imunitar era prea slăbit pentru a face faţă unor eventuali viruşi. Oftând, ea făcu un semn cu capul şi-l urmă pe Bronson spre maşina lui. Bronson îi deschise portiera. Tamara ignoră atingerea întâmplătoare a piciorului lui şi se întoarse pe jumătate spre el, pentru ca spaţiul dintre ei să fie mai mare. În ciuda a tot ce se întâmplase între ei, Bronson îi amintea de fostul ei soţ. Ignorându-i privirile, Tamara se strădui să-i amintească pentru ce se aflau în acel loc, chiar dacă trupurile lor voiau să ignore asta.

— Meghan era foarte agitată. Biata copilă era sfâşiată între dorinţa de a fi loială prietenei sale şi preocuparea pentru binele Brinei. Fata mi-a spus că cei doi sunt foarte îndrăgostiţi şi vor să se căsătorească, indiferent de consecinţe. Cred că se consideră un fel de Romeo şi Julieta. Desigur, Sabrina ştie că eu nu voi fi de acord cu această căsătorie, înainte ca ei să termine colegiul. Bronson se încruntă.

— Christopher ştie prea bine că trebuie să obţină o bursă şi ajutorul Programului USTA Touring Pro. La nivelul lui de pregătire eu nu mi-aş putea permite să-i plătesc serviciile unui antrenor, echipamentele şi călătoriile în toată lumea.

— Te înţeleg foarte bine, şi eu am făcut toate eforturile pentru a-i oferi lecţii particulare Sabrinei. Am lucrat la compania Continental. Până acum am reuşit să-i plătesc totul, dar nu cred că o voi putea face în continuare.

— Ce s-a întâmplat cu compania la care ai lucrat?

— Şi-a restrâns activitatea. Tamara nu-şi putu ascunde amărăciunea din glas. După ce mi-am luat MBA-ul la cursuri serale şi după alţi şapte ani de muncă dură pentru a fi promovată, am fost restructurată.

— Fără niciun fel de compensaţii sau beneficii… întrebă Bronson cu simpatie.

— Nu mi-au dat nici măcar un ac. Acum, lucrez pe cont propriu, am o firmă de consultanţă în domeniul sportiv. Muncesc foarte mult pentru ca să mă menţin pe

piaţă, dar Sabrina nu ştie ce sacrificii fac pentru ea.

— Asta este o mare greşeală, zise Bronson, întinzându-i un hanorac pe care scria Notre Dame. Cred că ar fi bine să-l îmbraci. Vrei să dau drumul la calorifer? Dar mă tem că-ţi va fi şi mai rece când te vei urca în maşina fiicei tale. Tamara observă că el dăduse deja drumul la radiator. Cu toată atenţia pe care i-o acorda el Bronson o putea face să se simtă bine, dar ea nu uita misiunea pe care o avea. Totuşi nu-şi putea manifesta deschis resentimentele pe care le avea faţă de Christopher, pentru că avea nevoie de tatăl lui. De fapt, aveau nevoie unul de celălalt. Era indicat ca ei să colaboreze pentru a-şi opri copiii de la prostia pe care voiau s-o facă. Privind maşina în care se aflau Tamara observă:

— Se pare că-ţi merge foarte bine.

— Aparenţele înşală. Şi eu lucrez acum pe cont propriu. Muncesc zi şi noapte, dar nu mai ating nivelul veniturilor din anii optzeci.

— Cred că toată lumea simte la fel, aprobă Tamara. Spuneam că noi am făcut prea mult pentru copiii noştri, pentru ca ei să nu simtă greutăţile prin care am trecut. Tu l-ai răsfăţat pe Christopher?

— Pe mine nu m-au ajutat părinţii, pentru că mai aveam doi fraţi la colegiu. Am vrut ca fiul meu să aibă tot ce-şi doreşte, să nu-i lipsească nimic, mai ales după divorţul meu de mama lui. Acum, cred că te-ai încălzit, zise el brusc după o pauză. Poţi să dezbraci hanoracul. Bronson îşi opri privirea asupra buzelor ei pline, şi staturii ei atletice. Tamara îşi simţi obrajii arzând şi dintr-odată i se păru sufocant de cald în maşină. Încercând să distragă atenţia lui Bronson ale cărui priviri zăboveau prea mult asupra ei, Tamara se aventură.

— Cred că ai rămas lefter după divorţ.

— Nu tocmai, zise Bronson pe un ton ciudat. Apoi, dregându-şi glasul ei spuse: pe Joanna n-o prea interesau banii, ea-şi dorea libertate şi posibilitatea de a face carieră. Nu l-a mai văzut de mult pe Christopher.

Tamara clătină din cap impresionată.

— Ce vieţi asemănătoare avem! Nici pe Robert nu l-a interesat viaţa Sabrinei. Se lăsă tăcerea între ei. Tamara avu o senzaţie ciudată, de parcă ar fi înotat tăind valul, dar în acelaşi timp simţi că dacă n-ar fi existat spectrul Sabrinei între ei, în acea atmosferă intimă care se crease s-ar fi putut petrece multe lucruri. Era oripilată de felul în care reacţiona trupul ei, când de fapt, primordiale erau interesele fiicei sale, Sabrina. Ea încercă să se opună atracţiei fizice pe care o simţea. Bronson îi puse încet mâna pe braţ.

— Nu-ţi mai face atâtea probleme. Cred că noi ne-am educat bine copii, dar viaţa este aşa cum ştim cu toţii, imperfectă şi nedreaptă.

Tamara era foarte îngrijorată pentru că în timpul discuţiilor în patru, Sabrina îi arătase o faţă ascunsă până acum, sau pe care ea fiind atât de ocupată nu avusese timp s-o vadă. Era ceva ce Tamarei îi displăcuse total.

Capitolul 4

Nervoasă, Tamara deschise portiera şi coborî. Sabrina o privea acuzator.

— Îl cunoşteai dinainte pe domnul Kensington, mamă?

Bronson li se alătură. Tamara deveni dintr-odată rigidă, iritată de tonul insolent al fiicei sale, dar se strădui din răsputeri să nu reacţioneze faţă de această străină care era totuşi, fiica ei. Privind spre mâna Sabrinei care se afla în palma lui Christopher, Tamara îi replică rece:

— Nu-l cunosc atât de bine precum îl cunoşti tu pe Christopher. Noi ne-am cunoscut astăzi. Întrucât Sabrina nu i se mai adresa cu apelativul „mami” aşa cum se obişnuise, Tamara renunţă la rându-i să folosească prescurtarea numelui fetei. O durea să facă asta, dar dacă Sabrina voia război, urma să-l aibă. După cum spusese şi Bronson, nu trebuia să manifeste niciun fel de slăbiciune faţă de fiica ei.

— Noi vom mânca mai târziu, aşa am hotărât. Nu ne este foame. Cris are meci şi nu poate juca cu stomacul

plin.

— Sabrina, eu n-am mâncat de câteva ore bune, nici mama ta. De fapt, mă gândeam cât de greu îi este să muncească pentru ca să te întreţină cu toate cheltuielile pe care le implică acest colegiu. Cred că merită să mănânce în linişte, măcar atât.

— O să merg cu maşina ta, Sabrina, pe a mea au ridicat-o, zise Tamara.

— Dacă nu parchezi unde trebuie… îi replică puştoaica impertinentă.

— Mama ta a fost prea îngrijorată din cauza ta. Nu voia decât să ştie dacă te simţi bine. Nu s-a uitat unde parchează.

— De unde ştii atâtea lucruri despre mama? întrebă Sabrina cu ostilitate.

— Toate aceste lucruri sunt mult prea evidente pentru cine are ochi să le vadă. Cât despre faptul că deşi singură, ea reuşeşte să te ţină la un colegiu privat, să-ţi plătească ore particulare, echipament sportiv şi altele, asta înseamnă că munceşte şi se sacrifică pentru tine. Ar merita mai multă atenţie. Bronson reuşise să accentueze ceea ce ea refuza să vadă, Sabrina era o răsfăţată. O să vin cu maşina mea după voi, mai adăugă el.

— Este bine aşa, Brina?

— Dar ce crezi că s-ar putea întâmpla? S-o bat? S-o maltratez? S-o împiedic să se mai ducă la şcoală aşa cum ai făcut tu? sări Tamara indignată.

— Nu este vina lui, mamă, îi luă Sabrina apărarea. A fost ideea mea să venim astăzi aici. Cris nu poate mânca acum, are meci peste nouăzeci de minute.

Bronson şi Tamara se priviră disperaţi. Copiii lor făcuseră front comun, iar lucrurile urmau să fie mult mai grele decât anticipaseră ei. Fără alte vorbe, se îndreptară fiecare spre maşină. Odată urcată în maşina fiicei sale, Tamara îşi puse centura de siguranţă. Era destul de umilitor pentru ea să rămână fără maşină tocmai astăzi, mai ales după toate predicile pe care i le ţinuse Sabrinei cu privire la parcare. Dar acum nu-şi dorea decât să aibă o

discuţie cu cea care îi devenise atât de străină.

Bronson o urmări pe Tamara urcând în maşina fiicei ei şi-i admiră trupul suplu şi picioarele lungi. Cu părul ei blond cenuşiu, ochii albaştri şi tenul atât de proaspăt, ea părea mai degrabă sora Sabrinei, decât mama ei. Dar el nu putea să uite durerea care se citea în ochii ei şi pentru asta simţea nevoia să-şi pună la punct fiul şi pe Sabrina. În loc să arate părinţilor recunoştinţă pentru tot ce făceau pentru ei, aceştia deveniseră nişte egoişti, ba chiar avuseseră tupeul să-i şi înfrunte. Bronson era conştient că nu-i făcuse o impresie prea bună acestei femei şi era hotărât să facă totul ca să schimbe asta. Singurul lucru de care se făcea vinovată Tamara era că-şi iubise prea mult fiica şi pusese bunăstarea şi fericirea acesteia înainte de orice. Ca şi el, ea se sacrificase, încercând să compenseze lipsa celuilalt părinte şi fusese înşelată chiar de persoana care fusese centrul vieţii ei. Şi toate acestea chiar dacă Sabrina şi Christopher se aflau la dispoziţia hormonilor şi a turbulenţelor adolescenţei, care le făceau viaţa foarte grea, într-o lume în care era oricum foarte greu de trăit. Dar acestor copii li se arătase afecţiune, devotament. Copiii erau destul de inteligenţi ca să deosebească binele de rău şi nimic, nici chiar hormonii care-i ţineau sub presiune sau lumea exterioară nu puteau constitui o scuză pentru lipsa lor de onestitate.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre Christopher, Sabrina? îşi întrebă Tamara fiica imediat ce ieşiră din parcare.

— Am încercat s-o fac, mamă, zise Sabrina ieşind pe bulevardul Angela. Dar tu erai mereu ocupată.

— Sabrina, te rog să reacţionezi ca un om matur, insistă Tamara. Dar privindu-şi fiica, remarcă din nou puritatea şi inocenţa ochilor ei albaştri… care arătau că fiica ei fusese un copil crescut departe de răutatea lumii, de cruda realitate a vieţii. Oare o protejase prea mult?

— Ştii că erai prea ocupată, mamă, nu discutam decât despre notele mele, numai ele te interesau.

— Şi ce vezi rău în asta?

— Dar cu viaţa mea socială cum rămâne, mamă? De ce trebuie să renunţ la toate?

Tamara se simţi cuprinsă de mânie şi făcu eforturi disperate de a nu ridica vocea. În acel moment ea văzu cum Bronson şi Christopher care prinseseră stopul trăseseră pe dreapta, aşteptându-le. Când se făcu verde Sabrina ţâşni cu un scrâşnet de roţi.

— Sabrina, controlează-te, îi spuse Tamara, nu ai voie să te enervezi când conduci. Sabrina abia evitase o maşină care venea din sens opus.

— Idiotul! exclamă ea.

— Îmi pare rău, Sabrina, dar tu ai greşit, nu el. Ce se întâmplă cu tine?

— Tocmai asta voiam să-ţi reproşez, mamă, tu nu ai nimic de spus decât atunci când câştig un meci sau iau nişte note. Sabrina ţâşni cu toată puterea motorului spre prima maşină, cea a lui Christopher, şi-i făcu semn să lase geamul. Când ajunse în dreptul maşinii acestuia, ea îi strigă:

— Chris, vreau să renunţăm la masă. Hai să terminăm mai repede cu toate astea.

Bronson lăsă să-i scape o înjurătură când o văzu pe Sabrina trecând ca fulgerul pe şosea. Era clar că lucrurile nu se desfăşuraseră prea bine între mamă şi fiică. Oare pierduseră bătălia chiar înainte de a o începe?

Capitolul 5

Tamarei i se strânse inima când văzu că fiica ei parchează maşina în faţa camerei 401 de la motel. Pe uşă se afla semnul care indica o cameră pentru nefumători şi Tamara răsuflă oarecum uşurată. Acum ştia cel puţin că Sabrina nu inclusese şi fumatul în revolta ei.

Christopher şi Bronson parcară în apropiere, iar Christopher ţâşni realmente din maşină. Se grăbi spre portiera maşinii Sabrinei şi o deschise pentru ca fata să coboare.

— Te simţi bine? o întrebă el, fixând-o cu ochii lui albaştri pe Tamara, care era după el, sursa tuturor relelor.

Bronson deschise portiera Tamarei.

— Să înţeleg că n-a mers totul aşa cum ai fi vrut? o întrebă el.

Dacă n-ar fi fost epuizată de pe urma şocurilor pe care le primise în acea zi, Tamara ar fi izbucnit în râs. Situaţia ar fi fost chiar amuzantă, dacă ea şi fiica ei n-ar fi fost implicate. Mama şi fiica răspunseră în acelaşi timp:

— Mă simt bine, nu am nimic.

În acel moment atât Sabrina cât şi Christopher începură să caute cheia de la camera lor. Bronson şi Tamara se priviră, iar Tamara citi în ochii lui dezaprobarea şi dezamăgirea care era sigură că se citeau şi în ochii ei.

Sabrina descuie uşa şi intrară.

— Christopher are toate şansele să se califice şi să obţină o bursă, insistă Sabrina. Iar eu vreau să fiu alături de el.

Tamara respiră adânc. Ea şi Bronson erau foarte şocaţi şi aveau un motiv întemeiat pentru asta: copiii lor puneau relaţia dintre ei mai presus de viitorul pe care trebuiau să şi-l clădească şi refuzau să asculte raţionamentele logice. Tamara era mai îngrijorată ca oricând că acum, când aflase că fiul lui nu se gândea să renunţe la colegiu, Bronson nu mai părea atât de pornit împotriva celor doi.

— Sabrina, mai ai un semestru în care poţi juca o mulţime de meciuri şi te poţi califica.

— Mamă, nu înţelegi că nu mă interesează tenisul acum? Vreau doar să fiu cu Christopher.

— Te poţi înscrie la aceeaşi facultate, insistă Tamara. Dacă nu intri acum, mai poţi încerca şi anul următor.

— La anul va fi prea târziu! izbucni Sabrina.

Tamara păli.

— Nu cumva eşti gravidă? întrebă ea cu jumătate de glas, de parcă din camera de motel ar fi lipsit dintr-odată tot oxigenul.

— Mamă, nu sări atât de repede la concluzii!

— Cred că mama ta are tot dreptul să-ţi pună această întrebare, zise Bronson mai liniştit acum, altfel de ce ai fi

vrut să fugi cu Christopher?

— Am hotărât să fugim pentru ca să putem fi împreună. N-aţi auzit nimic din tot ce v-am spus până acum?

— Am auzit, sigur că am auzit, dar niciunul dintre voi n-a spus nimic care să aibă sens.

Sabrina îşi privi mama cu ură. Tamara se cutremură şi-şi împreună palmele.

— Cine ţi-a spus unde să ne găseşti, mamă? Nu cumva Meghan? Dacă este aşa, n-o să-i mai vorbesc vreodată. Numai ea ştia unde sunt.

— Am crezut că aţi renunţat la ideea de a fugi împreună, interveni şi Bronson.

— Da, pe moment am renunţat, dar asta nu înseamnă că nu ne vom căsători curând, zise Christopher. Aşteptăm ca Sabrina să termine şcoala, în ianuarie. Va lucra în perioada semestrului de primăvară, în timp ce eu termin colegiul, iar în timpul verii voi lucra şi eu. O să locuim amândoi în campus, căci Notre Dame are apartamente pentru studenţii căsătoriţi.

Tamara sări de pe scaunul pe care se afla. îl lăsă pe Christopher să termine ce avea de spus, apoi se opri în faţa fiicei sale.

— Sabrina, ce înseamnă că vei lucra? Ce vei face în continuare cu educaţia ta?

— Lucrurile se mai schimbă, mamă, spuse Sabrina şi se retrase spre Christopher de parcă ar fi solicitat protecţie din partea lui. Acest gest o descumpăni pe Tamara care căzu pe pat, unde dădu peste Bronson, pregătit s-o ajute. În mod normal Tamara s-ar fi înfuriat dacă ar fi ajutat-o un bărbat, dar în aceste condiţii avea nevoie de cineva care s-o apere căci Sabrina reacţionase de parcă mama ei ar fi fost vreun monstru, de care trebuia să se ferească. Până în acest moment Sabrina îşi apreciase mama, îi ceruse sfatul, ba chiar o imitase în multe privinţe. Fuseseră foarte apropiate, mamă şi fiică. Toată viaţa ei Tamara o pusese pe Sabrina pe primul plan, iar acum fiica ei se ferea de ea. Ca prin farmec, Tamara îl auzi pe

Bronson vorbind:

— Ştii cât de mult doresc să-ţi continui educaţia, Christopher. Dar nu înţeleg de ce Sabrina trebuie să renunţe la şcoală?

— Pentru că dacă intru la facultate, trebuie să mă ajute cineva cu lucrările, cu lecţiile, cu practica. Sabrina poate fi partenerul meu pentru antrenamentele de care am atâta nevoie. Este un partener de joc foarte bun.

Egoismul acestor afirmaţii ar fi făcut-o în mod normal pe Tamara să reacţioneze violent, dar de data asta, ea nu-şi revenise de pe urma loviturii primite din partea Sabrinei. Bronson fu cel care interveni din nou pentru a salva situaţia:

— Nu crezi că Tamara are ceva de spus în privinţa educaţiei Sabrinei, te-ai gândit şi la ea?

— De când a început să-ţi mai pese şi de altceva în afară de intrarea mea la facultate şi de a avea tot ce n-ai avut tu, tată? De ce te preocupă ce gândeşte Tamara?

Bronson se ridică şi văzu roşu în faţa ochilor.

— Pentru tine, Tamara este doamna Hayward, băiete. Cere-i scuze imediat.

— Scuze, doamnă Hayward, mormăi el.

Tamara nu spuse nimic. Acestui puştan ar trebui să-i pese de fiica ei şi de educaţia acesteia dacă ar iubi-o. Iar scuzele lui forţate de intervenţia tatălui, nu însemnau nimic. Şi nu de scuzele lui avea ea nevoie.

— De ce faci asta, Sabrina? întrebă ea cu gâtul uscat. De ce vrei să renunţi la tot ce ai realizat până acum? Dacă nu mai vrei să joci tenis, foarte bine. Dacă nu vrei să-ţi iei o diplomă, foarte bine. Am sperat c-o să studiezi la Yale sau la Northwestern, ar fi fost bună oricare dintre aceste facultăţi. Tamara ridică mâinile spre fiica ei implorând-o. Nu poţi renunţa la tot ce ai realizat până acum. Eşti o fată prea deşteaptă, prea talentată, ca să te iroseşti şi să laşi aceşti ani preţioşi să treacă pe lângă tine.

— Dar ce-ar trebui să fac mamă? Să-mi petrec viaţa aşa ca tine? Tu duci o viaţă lipsită de dragoste. Poţi să susţii că te satisface cariera într-atât încât nu simţi nevoia

să fii iubită?

— Tot ce pot să-ţi spun este că mi-a fost destul de greu după ce am divorţat de tatăl tău. Dar tu ai fost întotdeauna prioritatea mea. Şi cariera m-a ajutat foarte mult, trebuie să recunosc. Ştiu că studiile şi cariera nu sunt chiar pentru oricine, indiferent dacă este bărbat sau femeie, dar pe tine te cunosc foarte bine, Sabrina. După ce-ţi va trece această iubire de adolescenţă o să-ţi pară rău.

Atunci însă va fi prea târziu, nu se va mai putea salva nimic. Nu lăsa viaţa să treacă pe lângă tine.

— Eu consider că viaţa va trece pe lângă mine dacă nu voi fi cu Christopher. Am ales dragostea în locul carierei, mamă.

Tamara lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp. Nu mai putea să continue. Trebuia să aştepte să-şi revină pentru că nu putea înţelege că această tânără care stătea acum în faţa ei era copilul pe care-l adorase.

— Chiar dacă vrei să fii cu Christopher nu înseamnă să renunţi la tenis, interveni şi Bronson. Poţi să-ţi continui educaţia, poţi să-ţi împlineşti toate visurile.

— Singurul meu vis este să fiu cu Christopher, insistă Sabrina cu încăpăţânare privindu-l cu adoraţie pe băiat care-i întoarse privirile.

Tamara încercă să treacă peste şocul provocat de afirmaţiile fiicei sale. Sabrina era copilul ei!

— Dar ce te-a făcut să recurgi la fuga cu Christopher?

— Am vrut să scap de toate discuţiile cu tine, ştiam că mi-ai fi interzis să mă mărit cu el. Dar n-am ştiut că Meghan mă va trăda!

— Dar tu de unde ai aflat, tată? De la Jonathan, poate?

— De la vara mea, Christopher.

— Brandy? zise Christopher de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Am crezut că este de partea noastră.

— Şi de asta i-ai vorbit despre Sabrina şi planul tău de a te căsători cu ea? De ce n-ai procedat bărbăteşte, de

ce n-ai discutat cu mine?

Vorbele lui Bronson îl făcură să roşească.

— Sunt bărbat în toată firea tată. Am optsprezece ani şi mă voi căsători cu Sabrina.

— Iar eu împlinesc optsprezece ani peste câteva luni. Am decis să aşteptăm până atunci.

— Atunci de ce locuiţi în aceeaşi cameră? zise Bronson privind de la unul la celălalt. Faceţi o repetiţie pentru luna de miere?

— Acum vorbeşti ca un puritan, tată. Am luat o singură cameră pentru că era mai ieftin aşa.

— Sabrina, ai avut dreptate, nu sunt de acord să te măriţi acum. Nu vreau să-ţi iroseşti viaţa. Dar mă doare foarte tare faptul că nu mi-ai spus nimic despre relaţia ta cu Christopher.

— Erai mereu ocupată cu preţioasa ta carieră, mamă, o sfidă Sabrina. Cred că mi-ai fi ţinut mii de predici dacă ai fi aflat că aveam un prieten.

— Dar nu este primul prieten pe care-l ai, Sabrina, spuse Tamara obosită. Şi mai ştii că dacă te-ai fi ocupat mai mult de tenis ai fi ocupat un alt loc, la nivel naţional. Dar te-am lăsat să ai şi ceea ce se numeşte viaţă socială. În timp ce alte fete luau parte la toate turneele, tu mergeai la dans, la concerte, sau rămâneai peste noapte la prietene.

— Acum toate astea nu mai înseamnă nimic pentru mine, nu vreau decât să fiu cu Christopher. Tamara se uită la Bronson. Erau pe aceeaşi lungime de undă. Se încredinţaseră că nimic mai mult nu avea să se întâmple acum. Şocul fusese prea mare atât pentru părinţi cât şi pentru copii.

— Deja ai pierdut o zi de cursuri şi antrenamente, Sabrina. Ce ai de spus despre obligaţiile tale?

— Se vor descurca toţi fără mine, mamă. Dacă asta te face să te simţi mai bine, poţi să le spui că mi-am scrântit piciorul. Oricum am avut tendinită în ultima vreme.

— Nu despre mine este vorba, Sabrina, ci despre şcoala, antrenorii, colegii tăi. Ar fi mai bine să plecăm acum, i se adresă ea lui Bronson. Trebuie s-o duc pe

Sabrina acasă, iar Christopher trebuie să se întoarcă pe teren.

Capitolul 6

— Mergi înainte, Tamara. O să avem noi grijă de maşina ta.

— Tată, eu nu plec fără Sabrina, spuse Christopher. Asemănarea dintre cei doi era uimitoare, îşi spuse Tamara. Dar Christopher era mai înalt şi mai bine făcut decât tatăl lui.

— Eu am un meci de jucat, tată, nu mă pot concentra asupra Sabrinei şi a maşinii unei străine.

Bronson deveni dintr-odată foarte rigid şi i se adresă cu o voce tăioasă:

— Străina, aşa cum spui tu cu neruşinare, este mama fetei pe care susţii c-o iubeşti. Iar dacă îţi asumi responsabilitatea unei astfel de afirmaţii, ar trebui să te şi comporţi ca un tânăr responsabil şi nu ca un puşti care se prosteşte făcând pe îndrăgostitul.

— Eu nu consider că ne prostim, sări Sabrina.

— Iar dragostea noastră este cât se poate de reală, susţinu şi Christopher.

Tamara se uită la Bronson.

— Dacă nu faceţi dragoste, de ce locuiţi în aceeaşi cameră?

Sabrina roşi.

— Mamă, asta nu este problema ta.

— Sabrina va împlini optsprezece ani peste câteva luni, tată.

— Dar până atunci se va duce acasă cu mama ei. Dacă aş fi ştiut că aduci fata într-un motel ieftin ca ăsta…

— Nu este chiar atât de ieftin cum crezi tu, tată, obiectă Christopher. Tocmai de asta am închiriat o singură cameră.

— O singură cameră, repetă Bronson. Atunci dacă nu eşti capabil să asiguri un acoperiş ca lumea deasupra capului fetei pe care o iubeşti, cum crezi că vei plăti toate cheltuielile unei familii, de acum înainte?

— Nu uitaţi că o să lucrăm amândoi, interveni Sabrina. Eu termin şcoala cu un semestru mai devreme şi o să încep lucrul până când Christopher va termina colegiul. O să mai câştige şi el bani de la meciurile pe care le joacă sau dând ore de tenis la club, pe timpul verii, susţinu fata apropiindu-se de iubitul ei.

Tamara simţi pornirea de a-i despărţi.

— Şi după asta cum vă veţi descurca? întrebă ea.

— Christopher va primi bursa pentru continuarea studiilor iar eu o să lucrez până când el va primi confirmarea ca jucător profesionist.

Tamara, care abia se mai ţinea pe picioare, înţelese că o eventuală continuare a discuţiei nu mai avea rost în acel moment, aşa că-i spuse:

— Sabrina, mergem acasă acum.

Sabrina îl îmbrăţişă cu ambele braţe pe Christopher şi o privi cu ură pe mama ei.

— Nu merg nicăieri. Nu mă poţi forţa s-o fac.

— Sabrina, nu împinge lucrurile prea departe.

— Christopher, dă-i drumul Sabrinei, se auzi vocea lui Bronson.

Christopher făcu un pas înapoi, nu fără părere de rău, iar Sabrina îi aruncă Tamarei o privire ucigătoare.

— Nu ai cum să ne desparţi, mamă. Nu numai că voi fugi cu prima ocazie, dar o să te şi urăsc pentru toată viaţa.

Tamara îşi privi cu uimire fiica, atât de aliată cu acest necunoscut împotriva ei. Îşi simţi inima sfâşiată. Îşi spuse că era mai bine să nu continue pe acelaşi ton, sau să ţină predici, ci să lase lucrurile să se calmeze până când ea şi Sabrina vor avea ocazia să discute la rece.

— Să mergem, Sabrina. Trebuie să fii la Deerbrook, la ora şase. Ai primit o invitaţie, trebuie să joci.

— Nici nu mă gândesc să merg, zise Sabrina. Iar dacă o să mă forţezi să merg, n-o să joc. O să simulez o durere de genunchi.

Cu colţul ochiului Tamara îl văzu pe Bronson respirând uşurat. Pentru ea pierderea era dublă. Sabrina

voia să renunţe la viitorul pe care ea luptase din greu ca să i-l asigure, iar Christopher încerca să ridice obstacole în calea unei posibile relaţii dintre ea şi Bronson.

— Cum rămâne cu codul onoarei, după care ai trăit până acum, Sabrina? îţi aminteşti că te-am învăţat să nu trişezi niciodată, să nu găseşti scuze ieftine, să dai întotdeauna ceea ce ai mai bun şi să accepţi o înfrângere tot aşa cum accepţi victoria?

— Asta a fost valabil atâta timp cât tenisul însemna ceva pentru mine, zise Sabrina dispreţuitor. Acum, numai Christopher este important.

— Bine, adună-ţi hainele şi hai să mergem, Sabrina. Tamara deschise uşa şi ieşi. Iarna nu era prea departe judecând după frigul de afară. Toamna era anotimpul ei preferat, dar anul acesta fusese foarte scurtă. Ca şi visurile Sabrinei, de altfel. Ca şi locul unic pe care ar fi trebuit să-l ocupe Tamara în viaţa fiicei sale. Sabrina renunţa la tot numai din cauza unui băiat, tot ce o făcuse fericită, până atunci. Tamara ura momentul în care mureau visurile.

— Conduci tu, mama? o întrebă Sabrina.

— Dacă promiţi că eşti atentă la drum poţi să conduci tot tu.

— Ştii că n-aş conduce niciodată fără să fiu foarte atentă, mamă. Nici măcar n-aş încerca să mă sinucid. Întâlnind privirea indignată a fiicei sale, Tamara porni motorul şi reuşi să nu rostească vorbele care-i stăteau pe buze. Sabrina începuse deja s-o omoare. Lent.

— Nu înţeleg de ce trebuie să ne complicăm inutil, pentru doamna Hayward. Este maşina ei şi dacă n-a fost atentă şi a lăsat ca maşina să-i fie ridicată…

— Christopher! sări Bronson a cărui voce ar fi acoperit şi tunetul. Maşina acestei doamne a fost ridicată pentru că eu i-am ocupat locul de parcare!

— Atunci este problema ta, tată!

— Iar motivul pentru care este aici eşti chiar tu, cu toate problemele pe care i le-ai cauzat.

— Sabrina este fiica ei, mai spuse Christopher.

— Mă bucur că-mi aminteşti. Tu ce-ai simţi dacă fiica

ta nu s-ar mai duce la şcoală, dacă n-ai şti unde se află şi ai găsi-o cu vreun neisprăvit…

— Eu nu pot fi considerat neisprăvit, tată, se agăţă Christopher de singurul element pe care-l putea respinge.

— Se poate numi astfel orice băiat care face o fată să fugă de acasă şi să stea într-o cameră ieftină de motel. De unde ştie ea că nu eşti vreun violator, drogat sau peşte?

— Dar eu nu pot fi acuzat de nimic din toate astea.

— Ajunge, Christopher. Am obosit şi mă aşteaptă o zi foarte grea în continuare. Mâine o să mă întorc după maşina mea. Acum, să mergem acasă. Şi să nu îndrăzneşti să conduci peste limita de viteză, altfel vei avea de a face cu mine.

Christopher urcă în Celica sa, iar Bronson în maşina Tamarei. La semnalul lui Bronson, Christopher porni spre Indiana Toll Road, fără viteză. Fără a-l scăpa o secundă din ochi, Bronson realiză că era dezgustat de fiul lui şi din alt motiv: cunoscuse o femeie care-l atrăgea şi în loc să fie cu ea, se trezise separat de ea de multe alte lucruri, în afara distanţei.

Tamara ajunse acasă, descuie, şi undele de ostilitate care veneau din partea Sabrinei o urmară până în camera de zi. În mod normal, ea ar fi făcut focul în şemineu, ar fi comandat pizza şi ele două s-ar fi simţit bine. Dar o singură privire pe care i-o aruncă Sabrina îi alungă orice gând bun. Cu toate acestea o întrebă:

— Nu-ţi este foame? Aş putea încropi ceva.

— Chiar nu înţelegi, mamă? Nu am nevoie de nimic de la tine, sunt destul de mare pentru a-mi pregăti totul singură, nu vreau decât să nu mai fiu controlată.

Tamara trase aer în piept. Situaţia era destul de încordată şi trebuia abordată cu calm.

— Foarte bine, eu o să-mi pregătesc o salată, dacă doreşti poţi să mănânci şi tu.

Tamara ştia că Sabrinei îi plăceau acele salate în care ea obişnuia să pună de toate, de la ceapă şi roşii până la şuncă, brânză, creveţi şi peşte. Dar de astă dată planul ei de a-şi atrage fiica nu funcţionă.

— Nu mi-e foame, o să mănânc doar un iaurt.

— Cum doreşti, zise Tamara dezamăgită, dar şi hotărâtă să încerce a schimba lucrurile chiar din acest moment. Nu mai insistă ca Sabrina să mănânce, aşa cum ar fi făcut altă dată. Sabrina se îndreptă spre frigider de unde scoase un iaurt cu fructe, îl desfăcu dar apoi renunţă. îl aruncă direct în cutia de gunoi.

— Ai uitat că trebuie să arunci gunoiul, Sabrina, îi aminti Tamara.

Dacă cineva avea dreptul să se simtă ofensat aceea era Tamara şi nu fiica ei care acţiona ca un „Terminator" cu aparatele casnice.

— Dacă ai fi avut un soţ, l-ai fi cicălit pe el şi m-ai fi scutit pe mine de toate astea.

— Deci asta este problema ta, Sabrina? Faptul că am reuşit să te cresc de una singură? Sau poate că am eşuat ca mamă? Poate că mă învinuieşti pe mine pentru că am divorţat şi te foloseşti de Christopher ca substitut al tatălui tău? Cât despre meciul de antrenament, faci ce vrei.

— Chiar aşa? spuse Sabrina intrigată. Până acum tenisul meu a fost preocuparea ta de bază.

— Preocuparea mea a fost să-ţi asigur tot ce-ţi trebuie pentru un trai îndestulat. Nu pot să neg că şi cariera m-a interesat foarte mult. Tenisul a fost un vis al meu care ţi-ar fi permis să realizezi foarte multe, dacă ţi-ai fi folosit capacităţile la maxim. Dar n-am de gând să-ţi ţin vreo predică, Sabrina, n-o s-o mai fac de acum. Începând din acest moment poţi să-ţi stabileşti singură programul. Dacă vrei să participi la concursuri fă-o, dacă nu, renunţă. După cum ai spus, ai aproape optsprezece ani, este problema ta. Se întoarse cu spatele spre ea şi se îndreptă spre chiuvetă unde-şi spălă faţa cu apă rece. Sabrina părăsise bucătăria. Tamara auzi telefonul care suna insistent. Îşi imagină că era Christopher care o căuta pe Sabrina. De aceea fu foarte surprinsă când auzi vocea Sabrinei:

— Mamă, domnul Kensington vrea să-ţi vorbească.

Capitolul 1

— Sper că nu te-am deranjat.

Tamara luptă cu emoţia care pusese stăpânire pe ea. Acum, care dintre ei se comporta ca un adolescent?

— Nu, nu m-ai deranjat, abia am sosit.

— Sper că n-aţi avut probleme pe autostradă? Tamara simţi oarecare îngrijorare în glasul lui.

— Nu, m-am oprit la birou pentru a-mi lua mesajele şi câteva dischete. O să am cam mult de lucru în acest sfârşit de săptămână, ca să pot recupera.

— O să lucrezi tot weekendul?

— De ce întrebi?

— După cum ştii, Christopher nu este prea încântat să stea departe de Sabrina şi se comportă ca un martir.

— Lucrurile stau tot aşa şi aici. Eu fac toate eforturile de a continua s-o protejez, dar indirect, căci nu pot s-o las să continue cu greşelile pe care le-a făcut.

— De fapt, te-am sunat pentru a te invita mâine la un banchet. Firma mea, Kensington Tools, a fost premiată pentru condiţiile excepţionale de lucru asigurate angajaţilor şi pentru realizări deosebite în domeniu. Dar poate că nu ai timpul necesar pentru a te pregăti…

— Nu este nicio problemă, mi-ar face plăcere să merg.

Amândoi fură surprinşi de uşurinţa cu care Tamara acceptă invitaţia. Se simţea obosită, plictisită şi sătulă de responsabilităţi, facturi şi probleme. Sabrina nu mai avea nevoie de ajutorul ei, iar ea trebuia să fie pregătită să înfrunte situaţia.

— Mă bucur mult, Tamara, că te-ai hotărât să mai ieşi din casă. Eu voi îmbrăca un frac pentru această ocazie.

— Asta înseamnă că va trebui să-mi cumpăr o rochie nouă.

— Aş vrea să te însoţesc la cumpărături.

— Ştii, în ultima vreme n-am avut timp să mă ocup de garderoba mea. O să-mi facă plăcere să-mi aleg o rochie pe care s-o îmbrac cu această ocazie.

Tamara lăsă receptorul, şi dintr-odată simţi că i se

face foame. Gândul că a doua zi va petrece câteva ore plăcute în compania unui bărbat interesant o făcu să mai uite de problemele ei. Fusese surprinsă de invitaţia lui Bronson. Tamara ridică receptorul în dorinţa de a lua legătura cu prietena Sabrinei, Meghan, care probabil era foarte îngrijorată. În acest moment surprinse o convorbire între Sabrina şi Christopher.

— Cred că tata şi-a pierdut minţile. A invitat-o pe mama ta la un banchet.

— Un banchet? repetă Sabrina care nu putea să creadă. Şi mama a acceptat? Cum a putut face una ca asta? Nu că n-aş vrea să iasă şi ea cu cineva, dar…

Tamara simţi că-şi pierde cumpătul. Ea nu ascultase niciodată convorbirile Sabrinei, dar de data asta fu foarte deranjată de faptul că cei doi îşi socoteau părinţii nişte fiinţe asexuate.

— Vă mulţumesc pentru că-mi purtaţi de grijă, interveni ea. Sabrina rămase fără cuvinte iar Christopher fu cuprins de un acces subit de tuse. Ceea ce eu şi tatăl tău vrem să facem este problema noastră. Iar voi doi aveţi de rezolvat următoarele probleme: nu mai ascultaţi niciodată convorbirile altora, iar tu, Sabrina, lasă telefonul şi ocupă-te de problemele casnice care îţi revin. Altfel nu vei mai avea acces la telefon. Cei doi trântiră telefoanele încât Tamara se miră că linia mai funcţiona încă.

Sâmbăta trecu foarte repede. Sabrina rezolvă problemele casnice cu dispreţul unei prinţese oprimate. Tamara realiză încă o dată ce mult îşi menajase fiica, cerându-i numai note mari şi participarea la turneele de tenis. Din fericire, Tamara avu mult de lucru dar astfel fu scutită de oftatul şi uşile trântite de fiica ei.

— Sabrina?

— Poftim, mamă.

Tamara avu un şoc văzându-şi fiica îmbrăcată cu un şorţ în care arăta ca Cenuşăreasa.

— Am nevoie de o rochie nouă. Vrei să vii cu mine la cumpărături? Ştiu că ai nevoie de cizme noi şi de poşetă.

— Eu să merg cu tine la cumpărături? Ce-ar spune

prietenii care m-ar vedea cu tine?

— Atunci să te întreb altfel. Ai nevoie de ceva?

— Da, de o femeie de serviciu.

— De ce, Sabrina? Doar m-ai avut pe mine bună la toate, până acum. Tamara ieşi fără a mai spune ceva ce ar fi putut să regrete.

Se auzi soneria. Sabrina se grăbi să deschidă, dar spre dezamăgirea ei era Bronson care venise s-o ia pe Tamara. Cu umerii lui largi, îmbrăcat într-un frac elegant, arăta foarte bine. Tamara era şi ea foarte frumoasă. Purta o rochie albă, lungă, cu un umăr gol. Privirile li se întâlniră.

— Arăţi grozav, îi spuse el.

Tamara îi aruncă o ultimă privire Sabrinei care îi privea furioasă.

Capitolul 8

Banchetul se desfăşura într-unul din cele trei saloane ale unui luxos restaurant german, renovat de curând, situat în parcul Lincoln. Intrarea restaurantului era realizată într-o arhitectură sobră, şi privirile Tamarei fură atrase de un candelabru imens, adus de la Viena. Tamara îşi aminti de castelele pe care le vizitase ca studentă în turul Europei pe care-l făcuse într-o vară. Restaurantul îi aminti cu plăcere de timpurile când călătorea mult, şi-şi reproşă că devenise o prizonieră a muncii.

Îi spuse toate acestea lui Bronson iar el confirmă ceea ce simţea ea:

— Şi eu mă simt tot mai legat de casă şi am senzaţia că mi se scurge viaţa printre degete. Privindu-l, Tamara îşi spuse că se simţea tot mai atrasă de omul care se afla în faţa ei. Tot mai aveau de rezolvat probleme legate de copiii lor iar ea trebuia să aibă grijă să nu cadă prea mult în mrejele lui. Tamara îşi ridică privirile spre candelabrul din hol şi în acel moment simţi ochii lui Bronson aţintiţi asupra ei.

— Nu ştiu dacă te simţi foarte bine, Tamara, n-aş vrea să consideri că-i trădezi pe cei doi copii ai noştri.

— Am o senzaţie ciudată, pentru că nu ştiu cum gândesc. Tot mai cred că nu este ceva serios între ei, nici nu poate fi la vârsta lor. Sabrina se comportă total lipsit de maturitate, dă ochii peste cap, oftează mereu, trânteşte uşile în dorinţa de a-mi aminti tot timpul că am ceva cu ea, c-o pun să facă toate treburile casei.

— Iar acum crezi că nu este cinstit ca noi să ne distrăm iar ei…

Tamara începu să râdă. Era adevărat că aşa gândea, dar acum când auzise părerea lui…

— Trebuie să suporte consecinţele comportării lor nesăbuite. Dar oricum, aş vrea să-ţi propun să petrecem seara asta într-un mod cât mai plăcut, fără să ne mai facem probleme sau să ne gândim la copiii noştri.

— Este o idee minunată.

Seara trecu foarte repede. Mâncarea fu minunată, cu bucătărie americană şi germană. Dansară până când sosi momentul decernării premiilor. Cu toate acestea pe la miezul nopţii Tamara nu-şi mai putu ascunde îngrijorarea.

— Se vede că te gândeşti la Sabrina, îi spuse Bronson.

— Deşi are optsprezece ani, n-a mai rămas niciodată singură acasă toată noaptea. De fiecare dată am lăsat pe cineva să stea cu ea.

— Ai vrea să plecăm?

— N-aş vrea să-ţi scurtez seara care este atât de plăcută, dar…

— Oricum, dacă n-ai fi fost tu, aş fi plecat de mult. N-ar fi mai bine să-i telefonezi Sabrinei decât să plecăm acum?

Tamara formă numărul de acasă şi Sabrina răspunse imediat.

— Nu trebuia să mă verifici, mamă, nu mai sunt un copil, după cum bine ştii. Am aproape optsprezece ani. Şi dacă aş locui singură, ce-ai face, m-ai suna din cinci în cinci minute ca să vezi ce fac?

Cum putea Tamara să-i explice că n-o putea lăsa să se desprindă dintr-odată de ea, chiar dacă împlinea

optsprezece ani? Probabil că Sabrina va înţelege toate suferinţele ei doar când va avea propriul ei copil pe care să-l vadă evoluând de la o fetiţă cu coadă de cal într-o domnişoară cu pretenţii, cu propria ei viaţă, în care nu-şi mai includea mama.

— Bine, Sabrina, am vrut doar să mă asigur că eşti bine, mai spuse Tamara şi o lacrimă i se prelinse pe obraz.

Bronson văzu şi o sărută pe obraz.

Tamara simţi că nu mai are aer. Fusese un gest neaşteptat din partea lui care o luase prin surprindere. Se dădu un pas înapoi, îl privi şi nu mai spuse nimic. Bronson o sărută din nou.

— Ştiu că-ţi este foarte greu, Tamara.

— Şi tu simţi asta?

— Faptul că sunt tată nu schimbă lucrurile, nici nu le atenuează. Şi eu mi-aş dori ca timpul să nu fi trecut atât de repede, iar Christopher să mai fie bebeluş, să fie numai al meu.

— N-ar fi mai bine să continuăm conversaţia în maşină? Deci tu te simţi vinovat că n-ai petrecut mai mult timp cu Christopher?

— În familia noastră lucrurile s-au desfăşurat normal. Eu am lucrat, iar el a stat cu soţia mea. N-am înţeles la vremea respectivă că am făcut o mare greşeală, dacă aş fi înţeles asta Joanna nu s-ar fi simţit sufocată de treburile casei şi nu m-ar fi părăsit pentru a se realiza profesional.

— Nu poţi lua toată vina asupra ta. Ea nu avea dreptul să-şi părăsească fiul.

— Şi eu am greşit dând vina numai pe ea, abia acum înţeleg că n-am avut dreptate.

— Eu nu pot manifesta atâta înţelegere pentru fostul meu soţ, care nu şi-a văzut fiica de la vârsta de şase ani.

— Locuieşte în alt stat?

— Nu, dar s-a recăsătorit, iar fiica lui nu este acceptată în noua lui familie.

— Tu ai făcut un lucru minunat, Tamara, ai reuşit să câştigi existenţa familiei, să plăteşti toate taxele şi să pui mâncare pe masă. Iar dacă fiica ta a făcut o alegere

greşită, nu este vina ta.

Capitolul 9

Era trecut de unu şi jumătate când Bronson parcă maşina în garajul care deservea mai multe case din cartier. Bronson fusese de acord să intre în casa Tamarei, să bea o cafea, căci niciunul dintre ei nu dorea ca seara asta minunată să se termine brusc. Nu i se părea absurd că Tamara, după ce-şi purtase fiica nouă luni în pântece, după ce anticipase fiecare primejdie care îi putea pândi fiica timp de optsprezece ani, realizase că nu era pregătită s-o lase pe Sabrina să-şi ia viaţa pe cont propriu. Tamara sperase s-o mai aibă pe Sabrina alături cel puţin încă patru ani, anii de facultate. Şi poate că dacă Sabrina ar fi plecat la facultate, despărţirea lor n-ar mai fi fost atât de dureroasă. Dar gândul că Sabrina era gata să taie toate legăturile care o mai ţineau aproape de mama ei, pentru un tânăr oarecare, o speriase pe Tamara. Bronson luă cheile Tamarei şi descuie uşa de la intrare, apoi intrară prin bucătărie mergând pe vârfuri pentru a nu o trezi pe Sabrina. Dar auziră câteva râsete înfundate şi chicoteli care veneau de undeva dinspre camera de zi. Tamara se îndreptă spre camera de zi fără zgomot. Apoi, aprinse lumina cu o mişcare bruscă, iar cei doi tineri care se aflau pe canapea săriră ca arşi.

— Acum înţeleg de ce nu-ţi era teamă de întuneric, zise Tamara, surprinsă că putea să-şi păstreze calmul.

Sabrina era prea şocată şi vinovată pentru a mai spune ceva, dar Christopher nu se pierdu cu firea nici când îl văzu pe Bronson.

— Tată, ce cauţi aici?

— Nu crezi că aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare?

— Mamă, l-am chemat pe Christopher numai după ce ai telefonat tu! zise Sabrina încheindu-şi nasturii bluzei. Observând mâna lui Bronson pe umărul mamei ei, fata spuse cu un zâmbet:

— Acum pot să înţeleg de la cine a moştenit Christopher aceste porniri de donjuan.

— Da, şi nu are gusturi proaste, zise Bronson.

Tamara auzi şuşoteli care veneau din bucătăria unde se aflau cei doi. De fapt, toată atenţia ei era concentrată asupra lui Bronson, căci tânjea după sărutul lui. Bronson se înclină spre ea chiar în acel moment de parcă i-ar fi simţit dorinţa. Sărutul lor fu prea scurt, dar promitea mult. Obrajii Tamarei începură să ardă ca flacăra. Bronson îi sărută ochii închişi, iar Tamara simţi că deşi copiii se aflau în încăperea alăturată, acest fapt nu-i diminua dorinţa. Cum se întâmplase totul atât de repede? Căci până să-l cunoască pe el, Tamara nu simţise nevoia unei vieţi sociale. Privirile ei întrebătoare le întâlniră pe ale lui Bronson, dar în ochii lui, Tamara nu citi răspunsul la temerile şi întrebările ei.

Capitolul 10

Dimineaţa următoare, lucrurile părură şi mai complicate în familia Hayward. Sabrina trânti sugestiv uşa frigiderului şi făcu tot posibilul să-şi irite mama.

— Nu încetezi cu toate copilăriile astea, Sabrina? o întrebă Tamara care se străduia să-şi menţină calmul.

— Încep să înţeleg, zise Sabrina. Tot ce fac eu este numai teatru, pe când actele tale sunt legitime, rodul unui comportament adult şi responsabil, nu? Ce vrei să faci, mamă, de fapt? M-am obişnuit să fim numai noi singure…

— Aici voiam să ajung, Sabrina. Am fost numai noi două, am fost foarte apropiate, am împărţit totul. Tocmai din cauza asta sunt atât de afectată, tu ai făcut totul fără ştirea mea, m-ai trădat. Tamara ridică o mână când fiica ei încercă să se scuze: ascultă-mă acum, Sabrina. Vom discuta pentru ultima oară, apoi tu vei putea decide singură. Tamara ignoră aerul melodramatic al fiicei sale. Niciodată nu m-am îndoit de sentimentele tale. Sunt convinsă că sunt cât se poate de reale. Prima dragoste este întotdeauna foarte intensă şi minunată, dar îţi poate rezerva surprize foarte neplăcute. Trupul tău îşi continuă creşterea şi poate că nu poţi întotdeauna să-ţi controlezi emoţiile. Se poate ca trupul s-o ia de cele mai multe ori

înaintea raţiunii şi experienţei tale. Nu eşti obişnuită să rezolvi probleme legate de dragoste sau de sex. Tocmai de aceea părinţii trebuie să-şi protejeze cât mai mult copiii. Poate că nu poţi crede asta, dar şi părinţii au fost cândva tineri şi au simţit astfel de lucruri.

— Şi dacă tu ai supravieţuit, de ce nu poţi crede că şi eu mă voi descurca?

— Nu se pune problema supravieţuirii, Sabrina. Trebuie să duci o viaţă plină, care să te satisfacă.

— Vrei să spui că tu nu ai avut aceste satisfacţii de la viaţă?

— Până la un punct. L-am cunoscut pe tatăl tău în colegiu, chiar în perioada examenelor. Dar tatăl tău m-a pus să aleg între viaţa alături de el şi continuarea şcolii. Eu am făcut prostia să-l aleg pe el şi am regretat.

— Dar te-ai descurcat destul de bine.

— Da, dar cu ce preţ! După ce el a dispărut din viaţa noastră a trebuit să-ţi fiu mamă şi tată. Desigur toate dorinţele şi nevoile mele au rămas pe locul doi, am lucrat zi şi noapte, am terminat şcoala la seral. Bunicii tăi au murit de pe vremea când eram studentă, aşa că n-am avut cu cine să te las. Mă durea inima că trebuia să te las cu doica, pentru că eu nu-mi doream decât să te am mereu cu mine…

— Dar totul s-a rezolvat cu bine.

— Da, dar mie mi s-a părut că ai crescut prea repede şi eu n-am avut timpul necesar pentru a mă bucura de tine. Poate că n-am auzit fiecare cuvânt nou pe care l-ai învăţat, nu te-am asistat la primii paşi. Aş fi vrut să fiu alături de tine în fiecare moment al vieţii tale, să-ţi alin şi cea mai mică durere, să mă bucur de fiecare zâmbet al tău.

— Deci, dacă vreau să am un copil trebuie să stau acasă cu el. Până atunci Christopher se va fi pus pe picioare…

— Asta este o noţiune foarte relativă, draga mea. El nu este pregătit să treacă la profesionism, iar dacă o va face va dura mult să ajungă pe primele locuri.

— Asta înseamnă că nu va trebui să ne grăbim cu

copiii…

— Nu poţi evita acest lucru cu uşurinţă, întotdeauna…

— Mamă, noi n-am făcut dragoste încă, după cum ţi-am mai spus!

— Dar acest moment nu va mai întârzia mult. Sentimentele voastre sunt foarte puternice, la fel şi necesităţile a doua trupuri tinere, sănătoase. Trebuie să ai grijă.

— Vorbeşti de parcă aş putea contacta vreo boală.

— Nu este exclus. Şi oricum, nicio metodă contraceptivă nu este sută la sută sigură. Cum vei mai munci dacă o să ai un copil? N-o să-l poţi însoţi pe Christopher peste tot aşa cum îţi doreşti.

— Am crezut că abia aştepţi să ai un nepot, mamă.

— Să nu ne grăbim! Abia îl aştept, dar după ce-ţi vei fi terminat educaţia.

— Mamă, ai o adevărată obsesie cu desăvârşirea educaţiei!

— Pentru că după felul în care merge economia astăzi, o diplomă de liceu nu mai are nicio importanţă. Chiar şi absolvenţii de universitate îşi încep munca pe funcţii inferioare pregătirii lor. Dar când se pune problema avansării în funcţie, au prioritate cei cu studii superioare. Iar tu care eşti o fată inteligentă, ar fi păcat să te iroseşti.

— Iarăşi revenim la problema mea…

— Te-ai pregătit unsprezece ani pentru profesionism, Sabrina. Ar trebui să-ţi reiei antrenamentele căci o pauză prea mare te scoate imediat din circuit. Nu-ţi mai poţi recâştiga forma. Eu nu vreau decât să te ajut să vezi cum va fi viitorul tău, cam sumbru, de altfel, dacă nu vei reuşi în lumea tenisului. Ai putea ajunge să verşi lacrimi amare pentru ceea ce ai pierdut.

— Mamă, tu uiţi că acum vorbim despre viitorul meu şi că eu sunt cea care trebuie să ia decizii. Iar eu nu sunt ca tine, mamă.

— Nu procedezi corect, Sabrina. Ţi-am creat toate posibilităţile pentru ca să ajungi ceea ce-ţi doreşti. Ai luat

lecţii de pian, de chitară, de înot, patinaj, karate, fotbal, gimnastică, baschet, baseball… tot ce a fost posibil. Ai fost mereu o elevă bună, talentată în multe domenii.

— Şi nu crezi că asta m-a făcut să trăiesc mereu sub presiune, mamă?

— Ştiu asta, Sabrina, dar presiunea n-a venit din partea mea. Eu am făcut totul pentru ca tu să înveţi cât mai mult, din toate domeniile, pentru ca să poţi duce o viaţă cât mai plină.

— Nu ştiu dacă ai făcut foarte bine, mamă.

Tamara se simţi frustrată, ştia că discuţia lor luase sfârşit fără niciun rezultat pentru ea. De ce nu se inventase şi pentru ea maşina timpului, care să-i arate Sabrinei ce mult se înşela?

— Mai am un singur lucru de spus, Sabrina, şi cu asta am terminat. Ştiu că este viaţa ta şi că vei face aşa cum îţi doreşti. Dar îţi cer să te mai gândeşti la tot ce ai realizat în aceşti şaptesprezece ani de viaţă. Faptul că ai un prieten nu înseamnă că trebuie să renunţi la tot. Nu-ţi vinde pielea prea ieftin.

— Mamă, priorităţile mele s-au schimbat, nu mai sunt cele pe care le ştiai tu. Eu m-am hotărât, îl vreau pe Christopher şi gata. Cu aceste cuvinte Sabrina porni spre camera ei, probabil pentru a-l informa pe Christopher despre această ultima discuţie la care fusese forţată de mama ei. Tamara se resemnă şi vru să se apuce de lucru, dar când văzu maldărul de dosare din faţa ei o apucă disperarea, ca niciodată, şi-şi dori ca dintr-un motiv sau altul, Bronson să fi fost cu ea.

Mai târziu, în acea seară primi un telefon de la el. Tamara fu atât de fericită să-i audă glasul, să poată discuta cu un alt adult care s-o înţeleagă.

— Am discutat cu Christopher care mi-a relatat discuţia dintre tine şi Sabrina. Părerea lui este că ar trebui să încetezi de a o mai tortura pe fată, să nu forţezi situaţia.

— Tocmai asta mă sperie, faptul că ei se lasă conduşi de hormoni.

— Nu trebuie să-i învinuim prea tare, nici hormonii

noştri nu sunt tocmai în stare de hibernare. Oricum, situaţia va fi mai uşoară pentru Sabrina căci nu ea este cea care trebuie să întreţină viitoarea familie. Totul cade pe umerii lui Christopher, el are foarte mult de pierdut, poate şi pregătirea pentru profesionism.

Tamara se înfurie din cauza felului obtuz în care Bronson vedea lucrurile.

— Dacă continuăm pe tema asta, o să aud că tot el este cel care ar putea rămâne însărcinat, zise Tamara cu disperare în glas. Cum vom rezolva problema unui eventual nepot? De fapt, ei mizează foarte mult pe ajutorul nostru, dar eu nu sunt dispusă să-l dau, continuă ea pe acelaşi ton.

— Tamara, trebuie să înţelegi că aceşti doi copii se iubesc şi ca atare trebuie să facă şi unele concesii.

— Da, probabil numai Sabrina le va face iar prinţul tău va fi cel care le va accepta ca pe ceva care i se cuvine.

— Tamara, înţeleg că eşti nervoasă. Dar faptul că tu te-ai confruntat cu o sarcină nedorită nu înseamnă că…

— Cum îndrăzneşti? Poate că naşterea Sabrinei n-a fost planificată, dar asta nu înseamnă că n-a fost dorită!

— Indiferent cum a fost, important este că tu mai ai unele resentimente faţă de fostul tău soţ şi faţă de căsătorie, în general. Dar nu trebuie să le laşi să transpară acum. Cel mai important este…

— Ştiu că cel mai important este preţiosul tău fiu, insistă Tamara. Fetele sunt mai puţin importante decât băieţii. Dar aş vrea să te informez cu această ocazie că fiica mea face o excepţie. Viitorul ei este la fel de important ca şi al fiului tău. Şi ea are foarte mult de pierdut, iar dacă tu nu înţelegi asta nu cred că are rost să continuăm discuţia. Tamara puse receptorul în furcă, sătulă de implicarea Kensingtonilor în viaţa ei de familie.

Capitolul 11

Tamara închise uşa biroului, apoi trase aer în piept. Ei îi plăcea mult toamna ca şi micul centru de afaceri în care se aflau concentrate toate birourile din oraş. Partea

aceasta a oraşului era formată din case ceva mai vechi care fuseseră renovate, şi îi creau sentimentul că se află acasă.

Hayward Sport Consulting se afla între GBI şi Davidson Sports Medicine. Cei care veneau la Tamara se puteau asigura pentru cazurile de accidente sau boli, se puteau consulta cu ea în probleme de nutriţie, psihologia sportului, sau în cel mai rău caz, după ce erau recuperaţi se puteau adresa firmei Davidson. Strângându-şi jacheta de lână în jurul trupului căci vântul sufla cu putere, Tamara, cu servieta în mână, apucă să facă câţiva paşi spre parcarea care se afla undeva la capătul aleii din faţa ei. În acel moment auzi o voce cunoscută:

— Ai cinat, Tamara?

— Bună seara, domnule Kensington, spuse ea cu răceală.

— Am venit să-mi cer scuze, Tamara.

Tamara, care se pregătea să-l dea la o parte cu brutalitate din calea ei, se trezi sărutată pe nas.

— Trebuie să recunosc că ai un nas mai sexy decât al Samanthei, îi spuse el amuzat.

— Ce anume crezi că-ţi dă dreptul să vii aici şi să mă hărţuieşti? îl întrebă ea furioasă.

— Am ştiut că dacă o să te sun o să-mi închizi telefonul. Ştiu că am greşit faţă de tine.

— Se pare că este o caracteristică a familiei.

— Mă ierţi, Tamara?

Deşi foarte tentată să-i acorde iertarea, Tamara îl împinse. Dar mâinile ei zăboviră pe pieptul lui mai mult decât ar fi trebuit, plăcându-i felul în care îi simţise inima bătând. Poate că mai era încă în prima parte a vieţii, şi poate că trecuse mult timp de când avusese o relaţie sexuală satisfăcătoare, dar asta nu însemna că trebuia să se poarte ca o puştoaică îndrăgostită. Sabrina trebuia să aibă o mamă care se putea controla în astfel de situaţii.

— Nu sunt încă dispusă s-o fac. De ce oare cred bărbaţii că sexul poate rezolva orice?

— Pentru că în situaţia mea ar putea rezolva multe.

Aş scăpa de durerea pe care o simt aici, în suflet.

— Dacă tot ai adus vorba, eu n-o fac aici, în stradă, ca orice puştoaică îndrăgostită. Şi nici nu mă las sedusă de câteva vorbe frumoase. Iar dacă eşti într-o asemenea suferinţă, îţi sugerez un duş rece.

— O, dar văd că eşti foarte incisivă. Am crezut că suntem uniţi în faţa celor doi.

— Şi eu am crezut asta până când n-ai pus binele băiatului tău înaintea realizării fetei mele.

— Întrucât copiii noştri vor avea un viitor comun, trebuie să rezolvăm problemele fiecăruia. Deci, cum rămâne cu cina?

— Nu pot merge în seara asta. Am o întâlnire cu un client mâine dimineaţă şi n-am terminat lucrarea pe care trebuie să i-o dau.

— Dar spre sfârşitul săptămânii?

— Poate. După ce rosti cuvântul, Tamara se întrebă cum putea ea să mai dea vina pe Sabrina când ea însăşi nu putuse rezista prea mult unui Kensington?

— Tată, cât timp va mai fi pedepsită Sabrina?

Bronson intră în camera de zi şi se retrase apoi îngrozit. Zilnic îl cicălea pe fiul său să-şi aranjeze hainele, sau măcar să le pună pe umeraşe, dar sfaturile lui nu dăduseră roade. Iar în seara asta nu avea chef să mai discute pe o astfel de temă. Gândurile lui erau la Tamara. De mult nu-l mai ţinuse o femeie în şah. Iar lui nu-i plăcea nesiguranţa.

— M-ai auzit, tată? Sabrina este consemnată în casă, iar maică-sa o duce şi o aduce de la şcoală.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta când ai făcut-o să fugă de acasă, să stea cu tine într-o cameră de motel. De obicei Christopher nu era prea vorbăreţ, dar tocmai în seara asta când Bronson şi-ar fi dorit puţină linişte pentru a se gândi la enigmatica doamnă Hayward, fiul lui dorea să se apropie de el.

— Cum se poate rezolva problema asta, tată, nici eu nici Brina nu mai suntem puşti.

— Tu şi Sabrina veţi avea de luptat ca să ne

recâştigaţi încrederea. Eu am făcut totul pentru tine, nu mă poţi învinui de nimic. Dar voi doi ar fi trebuit să vă purtaţi mai responsabil. Iar dacă ai fi iubit-o cu adevărat pe Sabrina, n-ar fi trebuit s-o pui într-o postură dificilă. Atunci când iubeşti o fată, trebuie să încerci s-o protejezi, chiar şi împotriva micilor bârfe din şcoală, ca să nu mai vorbim de o sarcină nedorită, sau de imposibilitatea de a-şi continua educaţia.

— Tată, ţi-am mai spus, Sabrina nu are cum să rămână gravidă.

— Vrei să spui că n-aţi făcut dragoste?

— Ştii, tată… dar nu râzi dac-o să-ţi spun ceva? Mi-e cam teamă… n-aş vrea s-o dezamăgesc pe Sabrina.

— Ceea ce-mi spui tu mă face să cred că ai început să te maturizezi. Dar ce te îngrijorează în relaţia cu Sabrina? De ce ţi-e teamă să n-o dezamăgeşti?

— N-am mai iubit nicio fată aşa cum o iubesc pe Sabrina. Iar ea are şi mai puţină experienţă decât mine.

— Sabrina este o fată care ştie ce vrea, ea te vrea pe tine. Nu cred că vor apărea probleme de ordin sexual între voi, va trebui să aveţi răbdare unul cu altul. Dar dacă te hotărăşti să faci dragoste cu Sabrina, aminteşte-ţi că trebuie s-o protejezi. Poate că mai exista o speranţă pentru aceşti doi copii, îşi spuse Bronson.

Capitolul 12

Tamara se simţea epuizată. Avea nevoie de ajutor acum când afacerile ei se extinseseră. Shelley, studenta pe care o angajase ca ajutor o anunţase că nu va mai putea veni din cauza cursurilor şi Tamara era nevoită să angajeze pe cineva, cu program complet şi cu experienţa necesară, cu cunoştinţe de calculator şi care să ştie să se ocupe de relaţiile cu publicul. Gândul îi zbură spre Bronson, ştia că el ar fi vrut s-o întâlnească. Poate că ar putea discuta cu el chiar despre afacerile ei. Căci, de fapt, Bronson îşi administra singur afacerile şi se vede treaba c-o făcea foarte bine din moment ce primise acel premiu. Tamara se săturase să tot ia singură decizii, mai ales acum când

aflase că tatăl Sabrinei se întorsese în oraş dar nu încercase să-şi revadă fiica. Îşi spuse că ar fi bine să aibă pe cineva cu care să discute problemele care o interesau. Căci faptul că fusese părinte unic constituise cea mai mare provocare din viaţa ei.

— Ei, mamă, vii mâine la meci?

Tamara îşi ridică privirea nedumerită spre fiica ei.

— Mi-ai spus că te-am sufocat cu prezenţa mea la meciuri. De aceea am considerat că este bine să mă ţin departe de terenurile de tenis, mai ales când joci tu. Dar dacă mă inviţi, se schimbă lucrurile. Tamara se întrebă dacă şi fiul lui Bronson împărtăşea convingerile de Neanderthal ale tatălui referitoare la situaţia bărbatului şi la rolul lui de „aducător de pâine” în casă. Îl sună pe Bronson şi-l întrebă dacă vrea să vină la meciul Sabrinei. Din păcate Bronson nu era liber, avea o urgenţă la fabrică. Tamara schimbă câteva cuvinte cu mamele celorlalte fete care veniseră la meci. Îşi urmări fata şi observă că Sabrina, deşi râdea cu celelalte colege, nu prea părea în apele ei. Se tot uita împrejur de parcă ar fi căutat pe cineva. Acel cineva nu era Tamara. De aceea, ea simţi o durere destul de mare văzând că fiica ei renunţase atât de uşor la dragostea maternă. Tamara continuă să-şi urmărească fiica în timp ce echipele ambelor şcoli se întâlniră în mijlocul terenului şi-şi dădură mâinile. Sabrina părea la fel de absentă. Nici măcar nu mai îndeplini ritualul de la fiecare meci, băutul apei cu gheaţă, uscatul palmelor şi ultima verificare a rachetei. Meciul începu şi Sabrina pierdu serviciul. Nu era deloc atentă. Se uita mereu undeva, în tribune. Tamara începu să se impacienteze. În acel moment, cineva se aşeză lângă ea.

— Cum merge meciul Sabrinei?

— Nu merge deloc, zise ea rămânând cu privirea aţintită asupra lui Bronson, care îşi scosese cravata şi-şi suflecase mânecile cămăşii.

— A venit şi Christopher?

— Da, este pe aici pe undeva, l-a adus Jonathan.

— Dar tu cum ai reuşit să vii?

— Nu voi sta prea mult, am trecut doar să te văd. Nu-mi vine să cred că Sabrina joacă mai prost decât Cathy.

— Da, de data asta Sabrina o să piardă. Cathy este o luptătoare şi nu va ceda prea uşor. Asta este, Sabrina a început să piardă totul, şcoala, antrenamentele, totul.

Capitolul 13

— Ce vrei să spui, că ai acceptat o bursă pentru fotbal în locul tenisului?

— Tată, ştii că eu am jucat destul de bine şi fotbal.

— Da, ai jucat şi banchet şi base-ball, dar baza a fost tenisul, iar specializarea în acest sport durează mai mult decât în altele. Tamara observă privirile pe care Bronson le schimbă cu fiul lui. Se aflau toţi patru într-o cofetărie recent deschisă, unde se serveau nişte clătite delicioase.

— Asta înseamnă că ai jucat fotbal pe ascuns? N-ai fi avut cum, căci programul îţi era foarte încărcat. Sau ai jucat şi base-ball?

— Nu, tată, numai fotbal. Din acest motiv eram în dimineaţa aceea la Notre Dame cu Sabrina. Sosiseră doi antrenori care ne-au intervievat în vederea acordării burselor. Rezultatul a fost că antrenorul s-a grăbit să mă coopteze în echipa de fotbal.

— Ce norocos este antrenorul ăsta! Ştie atât de multe despre fiul meu şi planurile lui de viitor, zise Bronson pe un ton sarcastic. Asta este mai mult decât o viaţă dublă, ascunsă părinţilor. Deci, după ce că voiai să te căsătoreşti fără consimţământul părinţilor, mai accepţi şi bursa pentru fotbal?

— Tată, am fost recrutat, nu s-a stabilit nimic deocamdată, zise Christopher foindu-se pe scaun.

— Decizia ta are vreo legătura cu Sabrina?

— De fapt, are, tată. Pe mine m-a interesat dintotdeauna fotbalul, dar ţi-am ascultat sfatul când mi-ai spus că dacă pot să optez, s-o fac pentru sportul care nu – mi pune viaţa în pericol.

— Deci asta este recompensa pentru toţi anii în care am muncit pentru doi, pentru ca ţie să nu-ţi lipsească

nimic, zise Bronson cu glasul întretăiat.

— Ştiam care va fi reacţia ta, tată, dar a trebuit să fac ceea ce mi s-a părut mie mai indicat.

— Vrei să spui că nu-ţi place tenisul?

— Ba da, tată, numai că…

— Vrei să sfârşeşti bolnav de artrită, cu cine ştie câte organe operate?

— Nu voi ajunge într-o asemenea situaţie, cu progresele pe care le face chirurgia.

— Astea sunt numai poveşti. Dacă vreun adversar te loveşte şi-ţi distruge genunchiul, adio carieră.

— Nu mi-ai spus asta până acum.

— N-am considerat necesar să-ţi umplu capul cu tot felul de prostii, pentru că te consideram orientat spre tenis. Dar acum văd că am fost un idiot că te-am crezut pe cuvânt.

Tamara putea să-l înţeleagă foarte bine. I se făcu milă de Bronson. Nimic nu era mai dureros decât un copil care să înşele încrederea părintelui.

Drumul spre casă se desfăşură în tăcere. Tamara se simţi descurajată cu toate că încerca să se gândească la tot ce o aştepta la birou. Ba se gândi chiar că până la un punct Bronson şi fostul ei soţ aveau ceva în comun. Dar când se gândea mai bine, Bronson avea mai multă substanţă, era mai profund, un bărbat mai interesant. Ajunseră acasă dar Sabrina nu scoase niciun cuvânt. La un moment dat însă, ea nu mai rezistă şi i se adresă Tamarei.

— Te-am dezamăgit astăzi, nu? Dar nimeni nu este robot, fiecare are câte o zi mai proastă. Oricum, ar trebui să fii mai înţelegătoare, mamă.

— Sabrina, ai pierdut meciul pentru că te uitai oriunde, numai pe teren nu. Pe tine te interesa doar Christopher care a venit mai târziu decât ar fi trebuit.

— Mamă, este evident că tu îl urăşti pe bărbatul de care sunt îndrăgostită. Te detest pentru asta! strigă Sabrina şi ieşi în fugă.

Tamara nu mai încercă o discuţie cu fiica ei, n-ar fi folosit la nimic. Sabrina o vedea ca pe un inchizitor iar ea

se vedea în postura Ioanei D'Arc. Se hotărî să iasă din casă. Trecând pe lângă fabrica lui Bronson se hotărî să-i facă o vizită. Cumpără nişte pizza şi îngheţată. îi deschise un paznic care îi arătă locul unde lucra Bronson. Acesta, îmbrăcat sport, era aplecat asupra unor schiţe.

Capitolul 14

Bronson întoarse capul şi nu-i veni să creadă. După ce totul îi mersese atât de rău după episodul de la Notre Dame şi ultima bombă pe care i-o aruncase Christopher, nu se mai simţea stăpân pe sine. De obicei era un bărbat cu picioarele pe pământ dar de când o cunoscuse pe Tamara îşi pierduse siguranţa de sine. Tamara era singurul lucru bun din viaţa lui. Fără a rosti un cuvânt, Bronson micşoră distanţa dintre ei luând-o în braţe.

— Dumnezeule, nici nu ştii cât mă bucur că eşti aici, Tamara. Vorbele lui o puseră în imposibilitatea de a mai scoate vreun cuvânt. Îl îmbrăţişă, înţelegându-i durerea şi nevoia de ea. Mai ales nevoia. Bronson nu avusese de la divorţul de soţia lui nicio relaţie mai profundă şi nici nu dorise vreo femeie cu atâta pasiune. Iar faptul că Tamara îi răspundea la fel indicau sentimentele şi generozitatea ei. El o sărută iar ea se abandonă gurii lui. Bronson o strânse la piept. Tamara răspunse săruturilor lui iar simţurile ei o luară razna. Totuşi când Bronson începu să traseze mii de sărutări mici pe gâtul ei, Tamara îl respinse. Dar n-o făcu cu prea multă convingere. Realiză acest lucru, întrucât săruturile lui deveniră şi mai pasionate. Pierdută în acest ocean de dorinţă, ea nu realiza că era împinsă undeva spre spate. Apoi, se simţi ridicată pe o masă pe care o simţi dură şi rece... Tamara îşi împleti picioarele în jurul coapselor lui Bronson şi se simţi dorită. El îşi presă trupul de al ei de parcă ar fi vrut să treacă de bariera îmbrăcăminţii. Gura lui o căuta fără încetare. Bronson îşi coborî capul şi începu să-i sărute sânii care se ofereau cu atâta generozitate.

— Îmi cer scuze, cred că am cam exagerat, zise el la un moment dat.

— Nicio problemă, de altfel nici eu n-am prea ripostat.

— Te rog, ajută-mă, vreau să mă comport în continuare ca un bărbat civilizat şi să nu abuzez de tine în acest loc nepotrivit.

— Ai dreptate, avem nevoie de ceva mai confortabil, un loc în care să nu fim deranjaţi. Ce zici de biroul tău?

Figura lui Bronson era un caleidoscop de emoţii: de la surpriză la neîncredere, la speranţă şi în final la o dorinţă nedisimulată.

— Biroul meu este la capătul coridorului. Am foarte mult de lucru în perioada asta, dar voi găsi pe cineva care să mă înlocuiască. Tamara urmări cum el formă un număr de telefon şi dădu instrucţiuni. Ea îi urmă indicaţiile şi se strecură printre poduri mobile, macarale, scări uriaşe, şi multe vehicule care asigurau transportul în hala aceea imensă. De acolo văzu o uşă pe care scria BRONSON KENSINGTON, cu litere mari, pe fond maro. Deschise uşa şi fu plăcut surprinsă. Biroul era ceva foarte funcţional, ca şi restul construcţiei de altfel. Mobilierul din mahon, combinat cu piele şi încrustaţii de metal, conferea un aer plăcut şi elegant, lipsit de ostentaţie.

— Se întâmplă adesea să rămân aici peste noapte când am termene de predare. Bronson o privi cu ochii lui care străluceau ciudat, ca două oceane de întuneric, iar ea trecu peste momentul de stânjeneală. Respiraţia lor era singurul zgomot care se auzea în acel birou, iar când Bronson se întoarse pentru a încuia uşa şi a stinge lumina, ea se simţi destul de destinsă, ca şi cum ar mai fi făcut acest lucru de mii de ori. Flacăra care se aprinsese la început între ei fusese ca un arc voltaic, dar apoi o înăbuşiseră în timpul divergenţelor pe care le avuseseră din cauza copiilor.

— O relaţie fizică n-o să simplifice lucrurile, zise ea.

— Ba, cred că le va complica şi mai mult, fu el de acord. Vrei să ne oprim?

Tamara îşi spuse că asta ar fi o reacţie sănătoasă şi judicioasă, dar obosise să se tot comporte ca o persoană

care trebuia să facă în permanenţă numai ceea ce era bine. Acum nu mai dorea decât bărbatul care se afla în faţa ei. Iar după felul în care o privea şi după dorinţa cu care o strângea în braţe, se putea spune acelaşi lucru şi despre el.

— Asta ar trebui să facem, zise ea, dar parcă în seara asta aş face o excepţie, m-am săturat să mă controlez în permanenţă.

— Foarte bine, draga mea, nu aşteptam decât acceptul tău.

Tamara oftă, dar Bronson o sărută din nou cu pasiune şi o strânse la piept. Ea îi răspunse cu sărutări. La un moment dat, Bronson se retrase. Oare îşi schimbase hotărârea de a face dragoste cu ea? Dar îşi dădu seama că şi el o dorea la fel de mult. Atunci, de ce oare punea stavilă dorinţei?

— Mă tem că nu am niciun fel de protecţie, oftă Bronson. Nu m-am aşteptat la vizita ta.

Tamara începu să râdă.

— Eu am fost mai prevăzătoare. Tamara îl conduse pe întuneric spre canapeaua care se afla într-un colţ al încăperii. Faptul că era atât de întuneric îi era de ajutor Tamarei, pentru că o elibera de inhibiţii. Dorinţa ei era prea intensă, iar pornirea de a-i oferi plăcere lui Bronson prea presantă. Tamara îşi ridică braţele şi întâlni pieptul musculos al bărbatului. Ea începu să-i descheie nasturii cămăşii. Bronson, nerăbdător, se ocupă de veşmintele ei. Tamara nu-i vedea trupul, dar putea simţi musculatura lui puternică. El vru s-o aşeze pe sofa, dar simţind răceala pielii renunţă şi o trase deasupra lui.

— O să încălzesc sofaua pentru tine, şopti el zăbovind asupra gurii ei. Tamara îşi mai aruncă şi ultima piesă de îmbrăcăminte şi-l trase pe Bronson mult mai aproape. Gura lui începu un adevărat atac asupra sânilor ei, în timp ce tot trupul Tamarei începu să tremure convulsiv. El care era pregătit, simţi că era momentul, căci ea i se oferea necondiţionat. Curând, Tamara simţi că nu se mai poate controla şi-şi îngropă faţa într-o scobitură a umărului lui şi

împreună descoperiră că se puteau contopi într-un univers atemporal…

După câteva minute, reveniră din acel abis care le tăiase respiraţiile şi Bronson întinse o mână în întuneric. Tamara auzi zgomotul făcut de un corp care se lovise de podea, apoi se făcu lumină. Lumina aceea aprinsă brusc, o făcu să clipească de câteva ori, iar ceea ce văzu o făcu să geamă de dorinţă. Ochii lui erau aproape albaştri acum, încărcaţi de dorinţă şi de tandreţe. Dintotdeauna Tamara considerase că cel mai plăcut lucru pentru o femeie era să aibă alături un bărbat puternic care să-i dezvăluie şi partea lui vulnerabilă.

— Ţi-e foame sau sete? îngheţata s-a topit deja. N-am avut intenţia să te fac să ratezi cina. Bronson îi privi trupul încă transpirat. Tamara îşi spuse că ar fi trebuit să fie mai pudică, dar nu simţi nevoia s-o facă, tot ceea ce era legat de Bronson i se părea foarte natural.

Capitolul 15

— Îmi place biroul tău, zise Tamara întinzându-se ca o pisică. Mai ales sofaua asta.

— De fapt, asta este a doua casă a mea. Aici vin ori de câte ori am de rezolvat vreo problemă.

— Să înţeleg că eu sunt acum una dintre problemele tale? îl necăji Tamara.

— Da, eşti o problemă, este adevărat, dar n-aş vrea să te văd niciodată rezolvată, glumi Bronson. Am dormit de multe ori pe sofaua aceasta dar n-am ştiut că se pot petrece aici lucruri atât de plăcute. Dar este foarte adevărat că am dormit întotdeauna singur.

— N-am ştiut că tatăl unui adolescent poate avea atâta energie ca a unui tânăr. De unde toată forţa asta, domnule Kensington?

— Fii atentă la categoria de vârstă în care mă înscrii, Tamara. Ea începu să râdă şi-l împinse, fără niciun rezultat însă.

— Bronson, nu… opreşte-te, şopti ea.

— Nu văd de ce ar trebui să mă opresc, spuse el

sărutând-o.

— Din cauza Sabrinei, trebuie să văd ce este cu ea, chiar acum. Iar eu ar trebui să fiu acasă la ora asta, poate are nevoie de mine. Sunt mama ei, nu pot să stau…

— Ba poţi, Tamara, trebuie să poţi.

— Îmi sugerezi că ar trebui să-mi las fiica mai mult timp singură?

— Nu chiar aşa, dar trebuie să înţelegi că trebuie s-o laşi de sub aripa ta. Nu mai este un copil. Iar eu de când am cunoscut-o pe Sabrina şi ştiu că-l iubeşte pe Christopher şi nu este doar o profitoare, sunt dispus să le las iniţiativa.

— Poate că tu eşti mulţumit de ceea ce reprezintă Sabrina, dar nu acelaşi lucru se poate spune despre felul în care îl văd eu pe Christopher. El nu-şi doreşte decât o femeie, o menajeră şi un partener de joc, în timp ce fata mea pierde foarte mult.

— Şi crezi că dacă vei alerga acum acasă la fiica ta, lucrurile se vor schimba? Peste câtva timp va împlini optsprezece ani şi nu vei putea să fii cu ea în permanenţă. În acel moment ea va putea face orice va dori. Ţi-ai pus problema asta? Învaţă să fii mai egoistă, Tamara, las-o să facă ce vrea. Tu ţi-ai trăit viaţa prin ea şi pentru ea, iar dacă ea nu poate înţelege acest lucru, nu ai ce face. Dar nu trebuie să lăsăm copiii să intervină în relaţia noastră. Lasă-ţi fiica să se descurce. În acest fel şi pentru tine se vor deschide alte posibilităţi.

— Adică tu?

— Aş prefera să fiu eu acela, Tamara. Pe Sabrina n-o interesează decât să iubească, nu se gândeşte la viitor şi deşi ar putea fi o greşeală pentru ei amândoi, trebuie s-o laşi s-o facă. Numai în acel moment vei fi liberă cu adevărat. Iar eu nu neg că-mi doresc acea femeie liberă de orice fel de probleme şi inhibiţii pe care tocmai am ţinut-o în braţe.

Tamara era confuză. Privirea ei exprima durerea provocată de vorbele lui Bronson. Realiza că el avea dreptate, dar o durea faptul că tocmai el nu înţelegea cât

de dureros era pentru ea să-şi lase fiica singură. Pentru ea nu exista o legătură mai puternică decât cea dintre o mamă şi copilul ei. Iar acum când Sabrina se pregătea să facă un pas mare în neant, cum ar fi putut ea să asiste neputincioasă la prăbuşirea copilului ei?

— Cred că ar fi mai bine să plec, zise Tamara, adunându-şi hainele risipite pe podea.

Bronson veni în faţa ei, implorând-o:

— Tamara, să nu mă înţelegi greşit. Ştii că am dreptate.

Tamara refuză să-l privească. Amintirea felului în care făcuseră dragoste dăinuia şi ea simţi că ar fi fost pierdută dacă Bronson ar fi condus-o din nou spre canapea. Trebuia să fie tare. De dragul Sabrinei. Bronson o urmări cum se îmbracă dar nu mai făcu nicio încercare de a o opri. Tamara înţelese că îi aplica şi ei aceeaşi politică pe care o sfătuia pe ea să i-o aplice Sabrinei. O lăsa în pace. După ce-şi trecu pieptenele prin păr, Bronson o prinse de umeri şi o întoarse spre el.

— Îţi pare rău, Tamara?

Ea trase aer în piept.

— Nu-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat în această încăpere. N-a fost numai dorinţă, sau satisfacerea unor ani de privaţiuni sexuale. Am realizat că felul în care am făcut dragoste a fost ceva special, dar nu-ţi pot accepta sfatul, Bronson. Este ca şi cum m-ai forţa să aleg între copilul meu şi tine. Iar eu nu pot lua o astfel de decizie.

— Nici nu ţi-aş putea cere aşa ceva, Tamara. Ştiu cât este de dureros. Dar aş vrea să te gândeşti la ce ţi-am spus. Cred că ai înţeles ce simt pentru tine, mai ales după ceea ce s-a întâmplat între noi.

Tamara îi puse un deget pe buze.

— Te rog, Bronson, nu mai spune nimic. Acum trebuie să plec, am mult de lucru.

Când ajunse la uşă, Bronson o întoarse cu faţa spre el:

— O să-ţi telefonez, Tamara. Trebuie să mai discutăm. Şi nu despre copiii noştri.

Pentru Tamara zilele care urmară trecură foarte repede, cu multă oboseală. Sabrina i se alătura în pregătirile pe care trebuia să le facă, fără a o mai consulta. Tamara descoperi că şi-ar fi dorit o clonă a fiicei sale. Era mulţumită că fiica ei, deşi era o foarte bună jucătoare de tenis, nu ajunsese la acel vedetism pe care-l afişau multe fete care nu erau de valoarea ei. Până să-l cunoască pe Christopher, Sabrina participase la toate antrenamentele, indiferent dacă nu se afla într-o formă foarte bună. Tamara era fericită că fiica ei hotărâse să participe la toate pregătirile în vederea deschiderii turneului. De aceea fu foarte surprinsă când Sabrina o rugă s-o ajute în alegerea unei rochii adecvate. Îşi însoţise fiica la cumpărături. După multe căutări, răsuflă uşurată când Sabrina se opri la o rochie în nuanţe de verde şi auriu, cu o cataramă mare, aurie. De data asta, fiica ei alesese ceva care o maturiza şi nu se putu abţine s-o privească cu lacrimi în ochi.

— Mamă, dacă mă mai priveşti astfel, n-o să te mai iau niciodată la cumpărături, spuse Sabrina hotărâtă.

— Eşti atât de frumoasă, Sabrina, încât nu mă pot abţine să te privesc.

Capitolul 16

Bronson consideră că zilele dinaintea turneului fură cele mai grele din viaţa lui. Christopher era morocănos atunci când se întâmpla să fie acasă, cu gândurile la Sabrina lui. Bronson se simţea foarte rău, pentru prima oară în viaţă. Frustrat, lovi capacul vasului în care pregărea sosul pentru spaghete care-i plăcea atât de mult lui Christopher. Avea un sentiment ciudat. Începea să piardă controlul asupra multor lucruri din viaţa lui, dar cel mai rău îl durea faptul că nu-şi mai simţea alături fiul pentru care fusese şi mamă şi tată. Bronson realiza că fiul lui era din ce în ce mai independent şi că astfel trebuia să fie. Dar şi-ar fi dorit ca relaţia tată fiu să continue neîntinată de minciuni, de jumătăţi de adevăr, de evitarea adevărului. Chiar dacă Sabrina era marea dragoste a vieţii lui, Christopher trebuia să se îndepărteze de el, să-l

dezamăgească şi să trădeze afecţiunea care fusese între ei atâţia ani? Cu toate că lucrurile erau atât de complicate, Bronson nu putea spune că nu-i plăcea fata aceea atât de plină de viaţă care îi iubea fiul.

Iar mama ei era o femeie minunată. Ea îl prevenise că lucrurile se complicaseră între ei din momentul în care făcuseră dragoste, dar el nu crezuse şi ca atare nu rezistase tentaţiei. Nu ştia exact care erau sentimentele Tamarei faţă de el. El îi lăsase mai multe mesaje, dar ea nu-l căutase. Asta însemna că era supărată pe el? Acum, ştia cu certitudine că nu-şi putea imagina viitorul fără ea. Cele câteva zile în care nu se văzuseră îi demonstraseră asta. Viaţa fără Tamara ar fi însemnat doar o existenţă cenuşie. Cu toate acestea, viitorul lui Christopher era ceea ce-l preocupa acum. Tamara îi reproşase că o forţa să aleagă între el şi copilul ei. El negase asta, dar ştia că Tamara avea dreptate. Se aflau în tabere diferite. Oare dacă ar fi fost cazul ei ar putea să aleagă între Tamara şi fiul lui?

Tamara realiza că starea de încordare dintre ea şi fiica ei se accentuase în ultimul timp, poate din cauza stării de tensiune în care se afla Sabrina care aştepta turneul şi se pregătea susţinut în vederea lui. Dar oricum, Sabrina urma să împlinească foarte curând optsprezece ani şi putea să facă ceea ce dorea. Tamara folosise tot arsenalul unei mame, îi explicase, o implorase, dar se văzuse nevoită să renunţe căci Sabrina nu reacţiona în niciun fel la toate încercările ei. Acest sentiment de nesiguranţă plutea în aer ca un nor care precede o furtună electrică. Gândurile Tamarei fură întrerupte de glasul fiicei sale.

— Mama, mai mergi la seminarul de la sfârşitul săptămânii?

Tamara îşi ridică ochii obosiţi.

— Am şi uitat de el. De fapt, n-am anulat rezervările pe care le-am făcut, dar nu sunt decisă să merg.

— Am crezut că nu laşi să-ţi scape un asemenea eveniment pentru că este o bună ocazie pentru a stabili noi legături de afaceri.

— Aşa este, Sabrina, răspunse ea absent. Eu am multă experienţă în domeniu, începând cu nutriţionismul şi terminând cu problemele de psihologia sportului. Mi-ar plăcea să-mi pot permite un asemenea eveniment, dar mă tem că am prea mult de lucru.

— Poate dacă ai lua parte la astfel de conferinţe ai stabili şi mai multe legături de afaceri şi astfel ai putea să angajezi pe cineva care să te ajute în munca ta. Sper să nu te superi dacă nu te voi însoţi, eu voi fi cu Christopher. Dar dacă insişti, pot să-i spun că…

— Că eşti, ca de obicei, terorizată de mama ta? Nu-ţi face probleme, Sabrina, n-o să mă sinucid numai pentru că tu nu vrei să fii alături de mine.

Oricum, îţi mulţumesc pentru că te-ai gândit că ai putea să renunţi la întâlnirea cu Christopher. De fapt, continuă Tamara, mă bucur că te duci la dans cu iubitul tău.

— Ştiu că nu-l placi deloc.

— Nu pot nega că aş fi vrut să fie oricine altcineva şi nu acest egoist.

— Te înşeli, mamă, Christopher mă iubeşte mult şi indiferent ce-ai face, nu ne poţi despărţi.

— Am înţeles asta, Sabrina. Când vei împlini optsprezece ani vei face ce doreşti.

Sabrina ieşi trântind uşa.

— Îţi mulţumesc pentru invitaţie, spuse Bronson, pe când se aflau în faţa recepţiei şi aşteptau să primească cheile. Ştiu că nu ne-am despărţit în termeni prieteneşti, iar eu ţi-am lăsat câteva mesaje, la care n-am primit răspuns.

— Eu îţi mulţumesc pentru că ai acceptat invitaţia, zise Tamara care fu îmbrâncită şi aproape aruncată în braţele lui Bronson de un alt participant la seminar. După cum ai spus, trebuie să stăm de vorbă… şi nu numai despre copiii noştri. Acest seminar este un teren neutru pe care putem discuta în linişte.

— Acum, când eşti din nou în braţele mele, nu-ţi voi da drumul…

— Bronson, sunt aici mulţi parteneri de afaceri şi nu vreau să mă comport ca o licean care a fugit de acasă…

— Dorinţa ta este ordin pentru mine, frumoasă doamnă, spuse el. Voi încerca să fiu tot mai insensibil la farmecele tale.

Tamara roşi. Cum oare va putea să se concentreze asupra afacerilor când simţurile îi erau asaltate de imaginea atât de virilă a acestui bărbat?

— Bronson, nu mă face să regret că te-am invitat.

— De acum înainte discreţia va fi principala mea calitate, zise el făcând un înapoi.

— La aceste conferinţe, nu se poate pune problema aventurilor amoroase, eu îi cunosc bine pe organizatori şi ştiu cum gândesc, mai zise ea deşi nu era foarte convinsă că între seminarii nu va găsi câteva clipe libere şi pentru el.

— Să înţeleg că totuşi vom sta în aceeaşi cameră? Eu sunt adeptul economiilor.

— Eu voi face economii, în mod sigur, le voi deduce din cheltuielile firmei.

După cele patru seminarii care avură loc chiar din prima zi, Bronson o conduse în camera ei, îi luă jacheta şi o întrebă:

— Crezi că acum o să ai puţin timp să discutăm şi problema noastră?

— Nu la discuţie mă gândeam eu acum, şopti ea şi începu să-i desfacă nodul cravatei.

— Mă bucur că măcar o dată gândim în acelaşi fel.

Capitolul 17

Mâinile lui Bronson se mişcau încet, răspândind dorinţa în tot trupul ei, iar când ele se îngropară în părul ei Tamara gemu încet. Buzele lui o atinseră după ceea ce ei i se păru o eternitate. Tamara simţea că nu mai aparţine acestei lumi, în care este reţinută doar de prezenţa lui. Degetele lui se înfipseră în părul ei, apoi Bronson îi cuprinse capul în mâini pentru a-l trage mai aproape. Tamara şi-ar fi dorit să rămână pentru totdeauna în

această poziţie. Ochii pe care şi-i ţinea deschişi, pierduţi într-o mare de senzaţii se deschiseră brusc. Bronson sesiză schimbarea şi-i dădu drumul. Tamara se gândea la altceva. El învăţase s-o cunoască într-un timp foarte scurt şi ştia că invitându-l la acest seminar ea lăsase la o parte conflictele dintre ei, ba chiar fusese de acord să facă şi dragoste cu el. Se lăsaseră purtaţi de emoţii, deşi pericolul nu trecuse.

Bronson descoperise că se mai putea lăsa purtat de senzaţii. În cazul lui, sentimentele nu erau efemere, ci erau bazate pe eterna atracţie dintre un bărbat şi o femeie. O femeie care era mama fetei cu care plănuia să se însoare fiul lui.

— La ce te gândeşti, Tamara? o întrebă el mângâindu-i şoldurile.

Tamara se jucă cu nasturii cămăşii lui înainte de a-şi ridica privirea. Dar ceea ce văzu în ochii lui făcu şi mai greu pentru ea să-şi amintească…

— Am avut nişte gânduri mai ciudate, înainte de a te invita în acest weekend, murmură ea. Am crezut că dacă vom fi împreună vom găsi o rezolvare la problema cu care ne confruntăm.

— Oricum, nu trebuie să lăsăm copiii să intervină între noi. Trebuie să ne gândim la fericirea noastră, separat de ei.

— Ştiu că ai foarte multă dreptate, Bronson, admise Tamara care renunţase la a se mai juca cu nasturii lui şi-şi aşezase palmele pe pieptul lui puternic, simţindu-i bătăile inimii. Am înţeles că a fost o greşeală să-mi concentrez toate energiile asupra copilului meu, dar am vrut ca Brina să poată astfel evita toate capcanele care se deschid în faţa unui adolescent care intră în viaţă. De ce nu sunt tinerii mai înţelegători?

— Va veni oare şi ziua când vor mai face şi altceva decât să-şi execute părinţii de bani, să mormăie nemulţumiţi şi să-şi critice părinţii că nu-i înţeleg şi se amestecă în vieţile lor?

Tamara zâmbi la imaginea atât de reală pe care o descria Bronson, apoi îşi strecură mâna în deschizătura

cămăşii lui.

— Ceea ce facem noi acum se numeşte autocompătimire?

— Probabil, fu răspunsul lui. Deşi, noi avem mai mult decât alţii dreptul de a fi supăraţi. Am depus mai mult efort şi muncă pentru a ne creşte singuri copiii, mai zise el scoţându-i bluza de culoarea perlei. Ai spus că trebuie să ne gândim împreună la ceea ce ar trebui să facem. Şi, oricum, ultima noastră discuţie n-a fost prea concludentă. Iar ceea ce s-a petrecut atunci între noi n-a fost de ajuns…

Tamara era gata să răspundă dorinţei lui. Dorinţa ei era mai mult decât fizică, ţinea de mental, de emoţii, şi o cuprindea pe femeia Tamara Hayward nicidecum pe mama Sabrinei, sau pe cea care prin cabinetul ei de consultanţă contribuia la binele comunităţii. Iar acum ea ştia că Bronson era singurul bărbat capabil să-i îndeplinească toate dorinţele. O dată ce ajunse la această concluzie, trupurile lor începură să vorbească. În acel moment Bronson o conduse spre patul larg care ocupa mare parte din încăpere şi o aşeză încet de parcă i-ar fi fost teamă să n-o strivească cu propria-i greutate.

— Ştii cât de greu mi-a fost să supravieţuiesc în ultimele zile? o întrebă Bronson. Mai ales după ce ţi-am lăsat atâtea mesaje la care n-ai răspuns. Ar fi mai bine să lăsăm naibii toate responsabilităţile la o parte, mai ales în seara asta, zise el refuzând orice gând raţional.

Tamara se pierdu sub mângâierile lui care deveniră tot mai insistente. Bronson o ţinea astfel întinsă pe pat încât să poată profita din plin de trupul ei. Cu mâinile el îi explora trupul care ajunse un vulcan de senzaţii. Tamara deschise ochii ei scânteietori şi întâlni privirea lui plină de dorinţă. Bronson o sărută din nou, iar buzele lui aveau gustul ei, făcându-i simţurile să pornească în derivă.

— Ţi-e foame? o întrebă Bronson după vreo oră, mângâind-o. Tamara se abandonă mângâierilor lui.

— Da, mi-e foame, zise ea, dar va trebui să mai aştept. Vă trebuie să verific la recepţie dacă nu avem vreun mesaj, căci se pare că am uitat totul imediat ce am

intrat în această încăpere. Sună telefonul iar Tamara întinse instinctiv mâna pentru a ridica receptorul. Bronson profită de ocazie pentru a continua s-o mângâie. Ea îi îndepărtă mâna căci îi era destul de greu să poarte o conversaţie normală în timp ce trupul ei era supus acelei dulci torturi.

— Sunt Tamara Hayward.

Bronson îşi spuse că existau avantaje şi pentru un tată care avea un fiu adolescent, din moment ce putea să-şi ia oricând liber şi să-şi petrecea timpul cu Tamara.

— Mă bucur că m-ai sunat, ne întâlnim peste o oră la cocteil. Am nevoie să fac un duş şi să mă schimb, apoi ne întâlnim în Salonul Albastru.

— Salonul Albastru? repetă Bronson.

— Organizatorii au făcut o listă de trei culori, albastru, verde şi galben pentru a indica specialitatea în care sunt interesaţi participanţii la conferinţă. Galbenul este pentru nutriţionişti, verdele pentru antrenori iar albastru pentru specialiştii în psihologia sportivului.

— Asta înseamnă că vei purta albastru tot weekendul?

— Numai insigna va fi albastră. Printr-o coordonare perfectă a activităţii, participanţii vor şti mai uşor cu cine vor trebui să se întâlnească, după culoarea insignei.

— Ce idee nebunească, zise Bronson continuând să-i exploreze trupul.

Tamara îl opri.

— Acum, te rog să încetezi, n-am venit aici numai pentru distracţie. Eu, oricum, trebuie să fac un duş.

— Te deranjează dacă voi veni alături de tine?

— Dacă te grăbeşti, nu.

— N-am niciun chef să mă grăbesc, zise el. Clientul tău poate aştepta. Oricum trebuie să fie bucuros că îi acorzi serviciile tale. Iar eu te aştept de-o viaţă aşa că nevoile mele sunt mai urgente.

Bronson luă săpunul şi începu să-i acopere trupul cu spumă. La atingerea lui, Tamara îşi spuse că era mai bine să vină în întâmpinarea senzaţiilor noi pe care i le provoca

el.

Capitolul 18

Restul zilei trecu foarte repede, Tamara stabilind noi contacte şi întâlniri cu clienţi noi. Bronson fu alături de ea în timpul cocteilului, ajutând-o să profite la maximum de ocazia pe care o avea. Ba chiar distribui cărţile ei de vizită printre invitaţi, ceea ce îi aduse şi ei multe alte cărţi de vizită de la persoane particulare sau companii care doreau să colaboreze. În timp ce lumea se bucura de banchet, Tamara, istovită dar foarte mulţumită de activitatea ei aştepta acele obişnuite toasturi de după banchet care însemnau că acesta era pe sfârşite, iar ea putea să petreacă restul serii alături de Bronson.

Acesta se uita la femeia atât de drăguţă, de care era sigur că se îndrăgostise. O iubea pe Tamara şi, indiferent de ceea ce gândeau sau doreau să facă copiii lor, voia s-o ceară în căsătorie. Bronson abia aştepta terminarea banchetului să fie singur cu ea, să-i spună gândurile lui.

Mână în mână, Tamara şi Bronson se îndreptară spre lift. Masa fusese excelentă. Toasturile de după aceea fuseseră destul de lungi şi plicticoase, dar în ansamblu, manifestarea fusese un succes. Tamara abia aştepta ziua a doua când putea să ia parte la două seminarii pe teme foarte interesante, din lumea sportului. Ajunşi în camera lor Tamara răsuflă uşurată şi începu să-şi scoată sandalele, iar Bronson îi sări imediat în ajutor desfăcând fermoarul rochiei de seară.

— Cred că ai un mesaj, îi spuse ea îndreptându-se spre telefon. Tamara formă numărul de la recepţie şi ascultă cum funcţionarul îi citi mesajul. Este de la Brandy Cavanaugh, te roagă s-o suni imediat.

Bronson ridică receptorul cu inima strânsă.

Tamara observă cum se schimba la faţă în timp ce vorbea.

— Îţi mulţumesc, Brandy, te rog să mă ierţi că te-am implicat în toate astea.

Tamara răsuflă uşurată, se părea că niciunul dintre

copii nu avea probleme.

— Fata ta a cam exagerat, Tamara.

— Ce s-a întâmplat? A păţit ceva?

— Ea nu, dar i-a făcut foarte mult rău lui Christopher. Se pare că fiul meu va recurge la bursa pentru fotbal doar pentru ca Sabrina să poată primi o bursă pentru tenis.

— Şi care este vina Sabrinei? Tot nu înţeleg, zise Tamara care nu putea să nu observe cum cei mai convinşi îndrăgostiţi se transformau în nişte oameni cu totul indiferenţi, şi-şi aminteau că înainte de orice erau părinţi.

— Dacă n-ar fi fost îndrăgostit de Sabrina ar fi îmbrăţişat şi el cariera tenisului.

— Iar dacă Brina nu l-ar fi cunoscut pe fiul tău, n-ar fi ajuns să se gândească la căsătorie la o vârstă atât de fragedă. De fapt, ce s-a întâmplat, Bronson, au fugit?

Tamara îl privea şi nu-i venea să creadă că doar cu câteva ore în urmă se simţea o femeie împlinită, o femeie îndrăgostită. Iar acum se aflau în acelaşi punct din care porniseră, dar pe poziţii diferite. Tamara era totuşi mulţumită că fiica ei va continua studiile şi nu va renunţa la ideea de a deveni jucător profesionist. îl privi pe Bronson şi din felul în care acesta o privea cu ochii reci şi plini de dezamăgire, ea ştiu cât de afectat era. Tamara se întrebă dacă i-ar păsa de ruperea relaţiei lor. Bronson greşea învinuind-o pe Sabrina. Fiul lui avea optsprezece ani şi ştia ce are de făcut. Sabrina nu-l forţase în niciun fel să aleagă fotbalul, ci insistase ca şi ea să-şi urmeze studiile.

— Mă duc să preîntâmpin acest dezastru, zise Bronson.

— Crezi că vor persista în ideea căsătoriei? întrebă Tamara.

— Nu ştiu şi nu asta este important acum. Vrei să vii cu mine? Sau cariera fiicei tale este mai importantă decât bunăstarea fiului meu?

Tamara păli.

— Cred că te pripeşti, Bronson. Ştiu că eşti foarte afectat, dar nici eu nu sunt într-o stare mai bună.

— Poate cariera este cea care te interesează cel mai mult. Acest seminar înseamnă mai mult decât Sabrina?

— Este mai bine să pleci, Bronson. Nimic nu mă interesează mai mult decât binele şi reuşita fiicei mele.

Bronson o fixă cu privirea îndurerată.

— Tamara, te iubesc, dar nu pot lăsa să se complice lucrurile, este în joc soarta fiului meu.

Tamara simţi cum lacrimile îi împăienjeniră ochii. Se simţea părăsită. La început de Sabrina, iar acum de Bronson. Era mult prea mult pentru ea. Rămase cu ochii plini de lacrimi în mijlocul încăperii, până când picioarele îi amintiră dureros de faptul că abuzase de ele. Tamara îşi şterse lacrimile şi refuză să cedeze în faţa durerii. Nu-şi putea permite un asemenea lux, fiica ei avea nevoie de ea şi ea trebuia să fie gata oricând pentru Sabrina.

Bronson părăsi hotelul cu inima zdrobită. Tamara fusese foarte inspirată când sugerase să vină fiecare cu maşina lui, altfel acum ar fi avut probleme. îi părea rău pentru felul în care se purtase cu Tamara, dar ea nu părea că înţelege situaţia. Bronson nu voia ca fiul lui să aibă probleme, aşa cum aveau toţi fotbaliştii.

Tamara era încă marcată de acuzaţiile aduse de Bronson. Iar faptul că lăsase să plece bărbatul de care se îndrăgostise fusese o experienţă devastatoare. Când ajunse în dreptul Universităţii Purdue, realiză că se afla la jumătatea drumul spre casă şi că Bronson n-o iubea aşa cum afirmase. Se simţea trădată. Nu meritase un astfel de tratament, nici de la fostul ei soţ, nici de la Sabrina şi cu atât mai mult de la Bronson.

Capitolul 19

Tamara se duse mai întâi la birou. Oricum, dacă Sabrina avea nevoie de ea, ştia unde s-o găsească. Shelley avea gripă şi nu venise la slujbă în ziua aceea. Nu se gândea decât la baia fierbinte pe care putea să şi-o facă acasă şi la pastele cu sos de ardei iute pe care avea să le mănânce. Nici nu apucă bine să se aşeze la masă, că auzi soneria. Tamara se încruntă. Era trecut de ora zece. Cine

putea fi? Deschise uşa şi-l văzu pe Bronson care se uita la ea şi se întrebă dacă era cazul să rămână aşa, îmbrăcată într-un halat gros de casă, cu părul prins într-un turban. Se vedea că abia ieşise din baie căci faţa îi era înroşită de aburi.

— I-ai găsit?

— Nici măcar nu i-am căutat. M-am întâlnit cu Brandy cu care am avut o lungă discuţie, apoi m-am hotărât să-ţi spun şi ţie. Brandy a aflat de la amicii lor că au plecat ca să se căsătorească. Se pare că n-au renunţat niciun moment la planul lor, dar pe noi au reuşit să ne dezorienteze, să ne facă să credem că au renunţat. Tamara, vreau să-mi cer scuze, din nou.

— Pentru ce? Tu nu mai ai niciun control asupra lui Christopher, aşa cum eu nu mai am asupra Sabrinei. Nu eram de acord cu căsătoria lor, dar cu timpul…

— Te rog să mă ierţi, Tamara. Ţi-am creat atâtea probleme. Gândindu-mă la tine am renunţat să-i mai caut. Mi-am amintit ce-mi spuneai, că nu putem alerga totdeauna după ei pentru a-i salva de propriile lor prostii. Eu te iubesc, Tamara.

— Şi de aceea ai fugit, după ce mi-ai spus că mă iubeşti?

— N-am fugit de tine, Tamara, nici nu mi-am pus fiul înaintea sentimentelor pe care le am faţă de tine. Am crezut doar că tu îţi poţi purta singură de grijă, aşa cum ai făcut atâţia ani. Ştiu că eşti o femeie puternică.

— Faptul că sunt o femeie puternică nu are nicio legătură cu iubirea pe care ţi-o port şi cu faptul că aş vrea să fii alături de mine. Tu nu mi-ai dat ocazia să-ţi vorbesc despre ceea ce simt, pentru că te-ai grăbit să pleci. La fel ca fostul meu soţ, ca fiica mea. M-am săturat să tot fiu părăsită, Bronson. Merit ceva mai bun.

— Ştiu asta, Tamara. Şi eu te iubesc. Intenţia mea era să te cer în căsătorie, dar uite ce-a ieşit. Îmi pare rău. Bronson o mai privi o clipă. Tamara fusese trădată în trecut. Cum ar fi putut să mai creadă în cineva? Bronson încercă să-şi întipărească în memorie trasăturile ei, apoi se

întoarse şi plecă. Tamara se simţi mai disperată ca oricând.

A doua zi de dimineaţă, se sculă devreme şi se grăbi să pregătească micul dejun pentru ca fiica ei să nu întârzie la şcoală. Apoi, realiză că Sabrina nu mai era acasă. Închise ochii şi se sprijini de tocul uşii, lăsându-se sub imperiul durerii. Refuză să verse vreo lacrimă. Plânsese destul noaptea, răsucindu-se fără încetare în patul acela gol, în care ar fi trebuit să se afle şi Bronson. Rememorase spusele şi faptele lui şi ajunsese la concluzia că nu se înşelase în privinţa lui, semăna prea mult cu fostul ei soţ. De aceea, îşi spuse că nu avea nevoie de el. Slavă Domnului, avea meseria cu care să se consoleze.

Bronson rătăcea prin fabrică fără să-şi dea seama ce face. Repeta continuu că greşise părăsind-o pe Tamara. De fapt, el nu avea de ce s-o învinuiască. El fusese cel care trebuia dispreţuit pentru că nu se dovedise mai bun decât fostul ei soţ. El, mai mult decât oricine, ştia ce înseamnă să fii părăsit de fiinţa iubită. Rememoră stările de disperare prin care trecuse după ce-l părăsise Joanna. Pe atunci, crezuse că nu va fi capabil să treacă vreodată peste această durere. Dar o făcuse. La fel şi Tamara. Numai că această femeie crezuse în el. Bronson fu trezit din amintiri şi remuşcări de către şeful de echipă care îi cerea o specificaţie pentru o matriţă. Se aruncă din nou în munca lui şi-şi spuse că va trebui să-i dovedească cumva Tamarei că era mai bun decât fostul ei soţ şi că ea fusese îndreptăţită să-i acorde dragostea şi preţuirea ei. Spera să nu fie prea târziu.

Capitolul 20

Dimineaţa următoare, Tamara sună la secţia de atletism şi ceru să vorbească cu Brandy Cavanaugh. Trebuia să-i ceară sfatul în legătura cu situaţia şcolară a Sabrinei. Stabiliră să ia prânzul împreună, într-un restaurant care se afla în apropierea biroului Tamarei. O identifică imediat pe Brandy; era o brunetă înaltă, cu statură atletică şi ochi albaştri care-i aminteau atât de

mult de ochii lui Bronson. Brandy o întâmpină cu un zâmbet cald.

— Brandy, ţi-am solicitat sprijinul pentru că nu ştiu cum să rezolv absenţele Sabrinei.

— Tamara, cred că nu ţi-a fost prea uşor, cu o fată care ţi-a ascuns prima ei dragoste şi cu toate problemele lui Bronson.

— Ţi-a vorbit el despre asta?

— Amândoi Kensingtonii mă consultă ori de câte ori au probleme.

— De fapt, pe mine mă preocupă foarte tare fiica mea, pe care n-o mai înţeleg deloc. La început voia să renunţe atât la tenis cât şi la studiile universitare. Acum, vrea să le facă pe amândouă, dar fiind căsătorită nu văd cum se va descurca. Desigur, nici Bronson n-a fost prea logic în ultimul timp.

— Iar când trebuie să te confrunţi cu gândirea lui Bronson care susţine mereu că bărbatul este cel care trebuie să câştige banii casei, şi de aceea educaţia lui este mai importantă decât a femeii, cred că nu-ţi este prea uşor, nu?

Tamara zâmbi.

— Văd că ştii să citeşti gândurile oamenilor.

— Nu, totul porneşte de la faptul că avem situaţii asemănătoare. Şi eu muncesc pentru a-mi câştiga existenţa, dar spre deosebire de tine nu am o fiică pe care s-o fi crescut singură şi care să-mi producă atâta tristeţe. Dar ştiu ce i-aş spune unui bărbat care ar pune viitorul fiului său înaintea situaţiei fiicei mele. Cred că aş folosi un limbaj destul de colorat.

Tamara se destinse şi chiar o îndrăgi pe Brandy care îi sugeră că putea să anunţe conducerea şcolii că fiica ei nu se simţea foarte bine.

— În ceea ce-l priveşte pe Bronson, nu trebuie să-l judeci prea aspru. Ştiu că te iubeşte şi ar face orice pentru tine. Şi este un bărbat pe care te poţi baza, nu seamănă deloc cu fostul tău soţ. Te rog, Tamara, mai dă-i o şansă. Nu considera că el te-a părăsit, pentru că lucrurile nu stau

astfel. S-a îndreptat spre cineva care avea nevoie mai multă de el. Oricum, mă bucur că ne-am cunoscut, chiar şi în aceste împrejurări. Iar dacă fiica ta sună, spune-i că…

Când se întoarse acasă seara târziu, Tamara văzu lumină în sufragerie, şi îşi spuse că probabil uitase lumina aprinsă. Dar intrând în încăpere îşi văzu fiica aşezată pe un fotoliu, cu ochii roşii de plâns.

— Christopher nu este cu tine?

— Nu, ne-am certat. Vrei să plec de acasă, mamă?

— Să pleci? De ce să pleci, Sabrina? Cum să vreau eu asta?

— Dacă nu mă mai vrei în această casă, pot să te înţeleg. Am fost meschină şi răutăcioasă, te-am urât şi te-am minţit. Iar eu am susţinut mereu că vreau să fiu independentă, dar ştiu că nu este posibil atâta vreme cât folosesc maşina şi hainele cumpărate de tine.

Tamara îşi luă fiica în braţe.

— Nu mai plânge, fetiţo. O să rezolvăm toate problemele.

— Cum poţi să te porţi atât de frumos cu mine, după felul în care te-am tratat eu?

— N-ai înţeles încă, Sabrina, că te iubesc mai mult decât orice altceva pe lume, că aş da orice pentru a te avea alături mereu? Pentru mine fericirea ta este foarte importantă şi tocmai de asta m-am opus căsătoriei tale, pentru că erai prea tânără şi voiai să abandonezi şcoala. N-am făcut asta pentru ca să-mi impun punctul meu de vedere. Dar de ce te-ai certat cu Christopher?

— Nu era prea sigur că este bine să accepte bursa pentru fotbal. A insistat ca eu să muncesc, până termină el facultatea, dar eu n-am fost de acord să-mi sacrific cariera şi educaţia, aşa că nu ne mai căsătorim.

Tamara oftă uşurată.

— Mă bucur că ai dat dovadă de maturitate. Multă lume te aşteaptă înapoi, la şcoală: Meghan, Jonathan, Brandy Cavanaugh.

— Mamă, pot să continui antrenamentele? Mai poţi plăti lecţiile?

Tamara îşi îmbrăţişă fiica. Nu-i venea să creadă că fetiţa ei se întorsese.

— Te iubesc mult, Brina. Desigur, voi continua să plătesc antrenamentele tale.

— Şi eu te iubesc, mamă. Aş vrea să ştii că m-am culcat cu Christopher, dar nu trebuie să-ţi faci probleme, am luat toate măsurile necesare. Sabrina părăsi cu aceste cuvinte încăperea, lăsând-o pe Tamara confuză, dar şi fericită. Chiar dacă fiica ei îşi pierduse virginitatea, revenise acasă, ceea ce era foarte important. Dar ea îl pierduse pe Bronson.

În acel moment se auzi soneria. Ştia că nu se anunţase nimeni aşa că deschise cu oarecare reţinere şi-i văzu pe cei doi Kensingtoni. Bronson era furios, iar Christopher părea foarte spăsit.

— Am venit aici pentru ca fiul meu să-i ceară scuze Sabrinei, s-a comportat execrabil. Iar tu, Tamara, crezi că mă poţi ierta încă o dată?

— Nu mai sunt foarte supărată pe tine, pentru că am înţeles din spusele lui Brandy că m-ai părăsit pentru ca să poţi alerga în ajutorul fiului tău. Deci nu mă pot considera părăsită.

— N-aş face asta niciodată, Tamara, pentru că te iubesc din tot sufletul.

— Şi eu te iubesc, Bronson, îi spuse ea, plină de speranţă.

— Asta înseamnă că va exista cel puţin o nuntă în familie?

— Sigur că da, spuseră cei doi adolescenţi. Eu şi Sabrina ne-am gândit că mai putem aştepta cu căsătoria noastră. Dacă ne înscriem amândoi la Notre Dame, putem fi tot timpul împreună şi ne putem atinge fiecare ţelul lui.

— În acest caz veţi fi martorii noştri la căsătorie? întrebă Tamara.

— Desigur, când va avea loc ceremonia?

— Cât mai curând posibil, spuse Bronson şi o sărută pe Tamara.

Sfârşit